

EURÓPAI UNIÓ

AZ EURÓPAI PARLAMENT

A TANÁCS

Brüsszel, 2026. május 27.
(OR. en)

2023/0250(COD)

PE-CONS 11/26

JAI 223
COPEN 53
DROIPEN 32
FREMP 62
SOC 91
CODEC 286

JOGALKOTÁSI AKTUSOK ÉS EGYÉB ESZKÖZÖK

Tárgy: AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS IRÁNYELVE a
bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére
vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi
kerethatározat felváltásáról szóló 2012/29/EU irányelv módosításáról

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS
(EU) 2026/... IRÁNYELVE

(...)

**a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó
minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat
felváltásáról szóló 2012/29/EU irányelv módosításáról**

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 82. cikke (2) bekezdésének c) pontjára,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére¹,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

rendes jogalkotási eljárás keretében²,

¹ HL C, C/2024/1592, 2024.3.5., ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2024/1592/oj>.

² Az Európai Parlament 2026. május 21-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács ...-i határozata.

mivel:

- (1) Annak biztosítása érdekében, hogy a bűncselekmények áldozatai megfelelő tájékoztatásban, támogatásban és védelemben részesüljenek, valamint képesek legyenek részt venni a büntetőeljárásban, az Unió elfogadta a 2012/29/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet³.
- (2) A 2012/29/EU irányelv értékeléséről szóló, 2022. június 28-i bizottsági szolgálati munkadokumentumában a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy bár a 2012/29/EU irányelv nagyjából megvalósította a várt előnyöket, és kedvezően érintette az áldozatok jogait, az áldozatoknak az említett irányelv szerinti jogaival kapcsolatos egyes problémák továbbra is fennállnak. A beazonosított hiányosságok közé tartozik, hogy nincs megfelelő lehetőség az információhoz való hozzáférésre, az egyes áldozatok egyéni szükségleteinek megfelelő támogatáshoz és védelemhez való hozzáférésre, a büntetőeljárásban való részvételre, vagy a büntetőeljárás során az elkövető által nyújtandó kártérítésről szóló határozat kézhezvételére. A 2012/29/EU irányelv e felülvizsgálatának célja, hogy reagáljon az említett értékelés és számos konzultáció során beazonosított hiányosságokra.
- (3) Az interszekcionális megkülönböztetést elszenvedő áldozatok fokozottan ki vannak téve annak a kockázatnak, hogy másodlagos és ismételt áldozattá válás miatt sérelmet szenvednek. Ezért fontos, hogy a 2012/29/EU irányelv végrehajtása során a tagállamok foglalkozzanak az interszekcionális megkülönböztetés által érintett áldozatok sajátos szükségleteivel.

³ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/29/EU irányelve (2012. október 25.) a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 315., 2012.11.14., 57. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

- (4) Annak érdekében, hogy az áldozatok információhoz való hozzáféréshez fűződő jogával kapcsolatos szükségleteinek összetettségét figyelembe vevő, átfogó kommunikációs csatornákat lehessen biztosítani, valamennyi áldozat számára lehetővé kell tenni, hogy – függetlenül attól, hogy az Unióban hol és milyen körülmények között került sor a bűncselekményre – az egész Unióban hívható 116 006-os telefonszám használatával hozzáférhessen egy áldozatok számára létesített segélyvonalhoz. Az említett, az egész Unióban hívható szám bevezetése nem érintheti a meglévő nemzeti telefonszámokat, beleértve a nem kormányzati szervezetek által működtetett segélyvonalak számait is. A telefonos hozzáférés mellett az áldozatoknak szóló segélyvonalakat más információs és kommunikációs technológiákon, többek között online alkalmazásokon és weboldalakon keresztül is hozzáférhetővé kell tenni. Ilyen szolgáltatások csevegőablakokon keresztül is hozzáférhetővé tehetők. A weboldalakon közzétett információknak tartalmazniuk kell az ezen irányelvben meghatározott, az áldozatok jogaival kapcsolatos figyelemfelkeltésre és kommunikációra vonatkozó információkat is, ami egyszerűsítene a weboldalakon nyújtott tájékoztatást, és elkerülhetővé tenné az áldozatok jogaira vonatkozó információkat tartalmazó weboldalak megkettőzését. A segélyvonalakon az áldozatoknak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy tájékoztatást kapjanak a jogaikról, érzelmi segítséget kapjanak, valamint a rendőrséghez vagy más szolgálatokhoz – többek között más szakosodott segélyvonalakhoz – irányítsák őket, ha ez szükséges. Az érzelmi segítség az áldozatok felé tanúsított empátikus megközelítésként értelmezhető, hogy lehetővé tegye számukra, hogy elfogadottnak és biztonságban lévőknek érezzék magukat, és szabadon nyilatkozzanak. A segélyvonalaknak az áldozatokat a 2007/116/EK bizottsági határozatban⁴ említett, egyéb olyan szakosodott segélyvonalakhoz is kell irányítaniuk, mint a „116 111” gyermeksegélyvonalhoz, az eltűnt gyermekek ügyében hívható „116 000” segélyvonalhoz és a nők elleni erőszak áldozatainak „116 016” segélyvonalához kapcsolódó harmonizált számok.

⁴ A Bizottság 2007/116/EK határozata (2007. február 15.) a 116-os nemzeti számsík harmonizált közérdekű szolgáltatások harmonizált számai részére történő fenntartásáról (HL L 49., 2007.2.17., 30. o., ELI: [http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116(1)/oj)).

A segélyvonalakon keresztül nyújtott szolgáltatásoknak a tagállam nemzeti jogában meghatározott hivatalos nyelvén vagy nyelvein kell rendelkezésre állniuk. A segélyvonalakon keresztül nyújtott szolgáltatások esetében a tagállamoknak törekedniük kell arra, hogy e szolgáltatásokat legalább egy másik, az érintett tagállamban széles körben értett nyelven is biztosítsák. Ebben az esetben a tagállam döntheti el objektív kritériumok alapján, hogy melyik további nyelvet választja. A széles körben értett nyelv olyan nyelv, amelyet a tagállamban a hivatalos nyelven vagy nyelveken felül is használnak, és amelynek megértése az áldozattól észszerűen elvárható. Széles körben értett nyelv lehet például egy tagállam kisebbségi nyelve, egy különösen kiszolgáltatott népcsoport nyelve vagy egy nemzetközileg széles körben használt nyelv. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az áldozatokat az ezen irányelvben meghatározott információkról tájékoztató, vagy az információs és kommunikációs technológiák segítségével a releváns szolgáltatásokhoz vagy szakosodott segélyvonalakhoz irányító segélyvonalak által nyújtott szolgáltatásokat az áldozatok számára érthető nyelven nyújtsák, amennyiben ez fordítási és tolmácsolási technológiák segítségével legalább lehetséges. A segélyvonalakat biztonságosan kell működtetni, biztosítva, hogy az információkat, és különösen az adatokat ne olyan módon cseréljék, amely megfelelő engedély nélküli hozzáférést tesz lehetővé. A nemzeti eljárások sérelme nélkül fontos, hogy megfelelő biztonsági intézkedéseket vezessenek be a jogosulatlan hozzáférés megakadályozása érdekében. Fontos, hogy a segélyvonalakat ne csak az egész Unióban hívható 116 006 számon keresztüli belföldi hívások révén lehessen elérni, hanem, hogy azokat egy másik tagállamból is hívhassák, különösen azon áldozatok, akik a tartózkodási helyük szerinti tagállamtól eltérő tagállamban szenvedtek sérelmet.

Ezt például egy másik tagállamból hívható további telefonszám rendelkezésre bocsátásával kell biztosítani, hogy összekapcsolják az áldozatot azon segélyvonallal, amelyet a releváns segítség igénybevétele érdekében el kell érnie. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a segélyvonalak által nyújtott támogatás ne sértse az áldozatok azon jogát, hogy megfelelő kommunikációs és információs technológiák révén tájékoztatást kapjanak jogaikról és ügyükről, és kommunikáljanak az illetékes hatóságokkal és az általános vagy szakosított áldozatsegítő szolgálatokkal. A segélyvonalakat a magas szintű szolgáltatás és az áldozatok iránti érzékenység biztosítása érdekében megfelelően képzett személyeknek – köztük önkénteseknek – kell működtetniük a minőségi támogatás meglévő szabályaival összhangban. A segélyvonalaknak az áldozatsegítő szolgálatokra vonatkozó, az ezen irányelvvel módosított 2012/29/EU irányelvben meghatározott, általános szabályok szerint kell működniük, és azoknak az áldozatok érdekében kell fellépniük, valamint bizalmasnak és térítésmentesnek kell lenniük.

- (5) A büntetlenség elleni küzdelem, az ismételt áldozattá válás elkerülése és a biztonságosabb társadalmak megvalósítása érdekében javítani kell a bűncselekmények feljelentését az Unióban. Az áldozatok néha nincsenek tisztában azzal, hogy bűncselekmény áldozatai, ugyanakkor mégis sérelmet szenvednek, mint például a kiberbűnözés áldozatai. Küzdeni kell a nyilvánosság bűnözéssel szembeni érzéketlensége ellen a lakosság tudatosságának növelésével, az áldozatok segítségével, a bűncselekmények feljelentése előtti akadályok csökkentésével, valamint az áldozatok számára a bűncselekmények feljelentéséhez biztonságosabb környezet megteremtésével. Ez különösen releváns azon áldozatok számára, akik a legkisebb valószínűséggel tesznek feljelentést egy bűncselekmény miatt, akik általában a leginkább rászorulnak védelemre. Az alacsony feljelentési arány kezelése érdekében fontos továbbá megkönnyíteni a bűncselekmény elkövetésének az illetékes hatóságok felé történő feljelentését azok számára, akik tudják vagy jóhiszeműen gyanítják, hogy bűncselekmény történt.
- (6) Ha a bűncselekményekről nem tesznek feljelentést, vagy ha a feljelentési arány alacsony, az az egész Uniót érinti, és akadályozza a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló európai térség zavartalan működését. A bűncselekmények feljelentésének folyamata a nemzeti jogban meghatározott alkalmazandó eljárási szabályokban rögzített különböző lépéseket foglal magában. Az említett lépések közé tartozik adott esetben a panasz megtétele vagy a hivatalból eljáró illetékes hatóságok fellépése. A bűncselekmények feljelentésének folyamatát hatékonyabbá kell tenni a bűnmegelőzés javítása és a potenciális elkövetők elrettentése érdekében. A 2012/29/EU irányelvet ezért módosítani kell annak érdekében, hogy könnyen hozzáférhető, felhasználóbarát információs és kommunikációs technológiák révén megkönnyítse a bűncselekmények feljelentését.

- (7) Annak érdekében, hogy az áldozatok számára biztosítsák az igazságszolgáltatáshoz való hatékony hozzáférést, a tagállamoknak ingyenes, hozzáférhető, felhasználóbarát, biztonságos és könnyen elérhető csatornákat kell létrehozniuk a bűncselekmények feljelentésére. A bűncselekmények személyes feljelentése megfelelőbbnek tekinthető többek között sürgős esetekben, így például közvetlen fenyegetéssel járó esetekben, azonnali intézkedést igénylő esetekben, azokban az esetekben, amikor a bizonyítékokat haladéktalanul biztosítani kell, vagy azokban az esetekben, amikor a bűnügyi nyomozás hatékonyságának biztosításához személyes kapcsolatfelvételre van szükség. A bűncselekmények információs és kommunikációs technológiák segítségével történő feljelentése többek között bizonyos nem sürgős esetek és nem erőszakos bűncselekmények tekintetében megfelelőnek tekinthető. Az erőszakos esetek fizikai vagy pszichológiai erőszakot foglalnak magukban. Az ilyen feljelentés rendelkezésre állásának meghatározásakor a tagállamoknak figyelembe kell venniük az áldozat mindenek felett álló érdekét, mérlegelve, hogy az online feljelentés biztosítaná-e a feljelentés időben történő ellenőrzését, értékelését vagy feldolgozását az illetékes hatóság részéről, az online feljelentés a bizonyítékok elvesztésének vagy elenyészésének kockázatával járna-e, és az áldozat késedelmes vagy nem megfelelő kihallgatása hátrányosan érintené-e az ügyet.

- (8) A tagállamoknak elő kell segíteniük a harmadik fél általi feljelentést. A harmadik fél általi feljelentés alternatívát jelenthet a közvetlenül az illetékes hatóságoknak történő feljelentéssel szemben, és lehetővé teszi az áldozatok számára, hogy jóhiszeműen tájékoztassanak egy megfelelően képzett harmadik felet, így például civil társadalmi szervezetet vagy nem kormányzati szervezetet egy bűncselekményről. A harmadik fél ezután tájékoztatja – az áldozat beleegyezésével, amennyiben lehetséges – az illetékes hatóságokat. A harmadik fél általi feljelentés bizonyos körülmények között – például ha az áldozat fél a következményektől – megkönnyítheti az áldozatoknak az igazságszolgáltatás igénybevételét. Segít továbbá a bűncselekmények alacsony feljelentési arányának kezelésében. A tagállamok támogathatják és megkönnyíthetik a harmadik fél általi feljelentést az illetékes hatóságok és azon civil társadalmi szervezetek közötti szorosabb együttműködés és párbeszéd előmozdítása révén, amelyekkel az áldozatok valószínűsíthetően megosztanak információkat a bűncselekményekkel kapcsolatban. Az említett együttműködés és párbeszéd lehetővé teheti a hatóságok számára, hogy pontos képet kapjanak a bűncselekmények gyakoriságáról helyi vagy társadalmi szinten. A harmadik fél általi feljelentés nem érinti a feljelentés és a bizonyítékok benyújtásának hivatalossá tételére vonatkozó nemzeti eljárási szabályokat. Az ilyen feljelentés különbözik a büntetőeljárás során az áldozatok harmadik felek általi képviselésétől, és nem érinti a tagállamokban az illetékes hatóság arra vonatkozó döntéséhez szükséges eljárás tekintetében alkalmazandó szabályokat, hogy egy adott ügyben hivatalosan nyomozást indít-e.

- (9) Nem sérthetik a 2012/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁵ 3. és 6. cikkét azon intézkedések, amelyeket az áldozatok védelme érdekében hoznak, mielőtt az elkövetőt értesítenék egy bűncselekmény feljelentéséről.
- (10) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a szabadságukban korlátozott személyek ténylegesen feljelenthessenek valamely bűncselekményt, amelyet olyan létesítményekben követtek el, mint a mentális egészségügyi és szociális ellátó intézmények, a gyermekotthonok és az időotthonok, valamint bármely egyéb, igazságügyi, közigazgatási vagy egyéb hatóságok vagy magánintézmény ellenőrzése alatt álló állami vagy magán zárt intézmény, vagy bármely olyan magán intézményben, amelyet az említett személyek nem hagyhatnak el, vagy nincsenek abban a helyzetben, hogy tetszés szerint elhagyjanak.

⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 2012/13/EU irányelve (2012. május 22.) a büntetőeljárás során a tájékoztatáshoz való jogról (HL L 142., 2012.6.1., 1. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).

- (11) Fontos, hogy minden tagállam hatékonyabb mechanizmusokat dolgozzon ki a fel nem jelentett bűncselekmények áldozatainak elérésére. A fel nem jelentett bűncselekmények problémájának nagyságrendje jelentős. Az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének „Bűnözés, biztonság és az áldozatok jogai” című, 2021. évi felmérése megállapította, hogy a legtöbb esetben az áldozatok nem jelentik fel a bűncselekményeket. Ez különösen aggasztó bizonyos típusú bűncselekmények – például a kapcsolati erőszak – esetében, valamint az áldozatok bizonyos csoportjával, különösen a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévőkkel kapcsolatban. A fel nem jelentett bűncselekmények problémájának kezelése érdekében ösztönözni kell a tagállamokat a bevált gyakorlatok cseréjére és a bűncselekmények feljelentésének növelését célzó innovatív intézkedések megvizsgálására. E tekintetben egyes tagállamok a „szabad be- és kilépés” („free in, free out”) elvén alapuló politikákat hajtottak végre, amelyek lehetővé teszik, hogy bárki tartózkodási jogállásától függetlenül vagy rendezetlen jogállása kiderülésének következményeitől való félelem nélkül feljelentessen egy bűncselekményt az illetékes hatóságoknak. Az illetékes hatóságoknak be kell tartaniuk az alkalmazandó uniós adatvédelmi szabályokat, különösen azon elvet, hogy a személyes adatok nem kezelhetők a gyűjtésük céljától eltérő célból, kivéve, ha az uniós vagy a nemzeti jog alapján ennek van jogalapja, és amennyiben az ilyen egyéb célból történő adatkezelés szükséges és arányos egy demokratikus társadalomban. Az adatkezelés céljától függően az illetékes hatóságoknak a megfelelő adatvédelmi keretet kell alkalmazniuk, ideértve azt is, amikor személyes adatokat továbbítanak különböző hatóságok között.
- (12) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az áldozatok értesítése a büntetőeljárásról szóló információkhoz jutáshoz való jogukról és az áldozatok ilyen információkhoz jutás iránti kérélmé megfelelően rögzítésre kerüljön.

- (13) Célzott és integrált segítő szolgálatokat kell biztosítani a sajátos szükségletekkel rendelkező áldozatok széles köre számára. Ilyen áldozatok lehetnek nemcsak a szexuális erőszak áldozatai és a nemi alapú erőszak áldozatai, ideértve a nőkkel szembeni erőszakot és a kapcsolati erőszakot is, hanem az emberkereskedelem áldozatai, a szervezett bűnözés áldozatai, a fogyatékossgal élő áldozatok, a kizsákmányolás áldozatai, a gyűlölet-bűncselekmény áldozatai, a terrorizmus áldozatai, a kínzás áldozatai, az erőszakos eltűntetések áldozatai, valamint a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumának 6., 7., 8. és 8a. cikkében meghatározottak szerinti népirtás, emberiség elleni bűncselekmények, háborús bűncselekmények vagy az agresszió bűncselekményének áldozatai. A szexuális erőszak áldozatainak nyújtott célzott és integrált segítségnyújtás részeként a szexuális és reprodukív egészségügyi szolgáltatások – amennyiben az adott tagállamban a nemzeti joggal, többek között az alkotmányos törvényekkel és rendelkezésekkel összhangban jogilag lehetséges – magukban foglalhatják a sürgősségi fogamzásgátlást, az esemény utáni megelőző kezelést, a szexuális úton terjedő fertőzések szűrését és az abortuszhoz való hozzáférést. Ennek során teljes mértékben tiszteletben kell tartani a tagállamoknak az egészségügyi politikájuk meghatározására, valamint az egészségügyi szolgáltatások és az orvosi ellátás megszervezésére és biztosítására vonatkozó hatáskörét, az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 168. cikkének (7) bekezdésével összhangban.
- (14) Az általános segítő szolgálatok olyan szolgálatok, amelyeket a bűncselekmények valamennyi áldozatának megsegítésére hoztak létre. A szakosított segítő szolgálatok az áldozatok konkrét csoportjaihoz igazított szolgáltatások vagy egy meghatározott típusú szolgáltatások. Ilyen szakosított segítő szolgáltatások nyújthatók az áldozatok bizonyos csoportjai számára, például a velük szemben elkövetett bűncselekmény típusa vagy az áldozat személyes jellemzői alapján.

- (15) Az általános és szakosított segítő szolgálatoknak megkülönböztetésmentes módon könnyen hozzáférhetőnek kell lenniük az áldozatok számára a büntetőeljárás előtt, alatt és megfelelő ideig azt követően. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az áldozatoknak nyújtott szolgáltatások földrajzi eloszlása elegendő legyen, például azt, hogy legyenek szolgáltatások a vidéki, távoli és ritkán lakott területeken is, figyelembe véve az érintett tagállam földrajzi és demográfiai összetételét, a megfelelő nyitvatartási időket és a szolgáltatások több csatornán történő nyújtását. Az általános és szakosított segítő szolgálatokat különösen az áldozatok sajátos szükségletein alapuló átirányítás révén kell koordinálni, azoknak térítésmentesnek és bizalmasnak kell lenniük, ideértve a jogosulatlan nyilvánosságra hozataltól való megfelelő védelmet is.
- (16) Válsághelyzetekben különösen szükséges lehet annak biztosítása, hogy a bűncselekmények áldozatai egyéni szükségleteiknek megfelelően hozzáférjenek segítő szolgálatokhoz. A válság miatt a tagállamok számára nehézséget okozhat az áldozatok számára általában nyújtott valamennyi szolgáltatás teljes körű működésének biztosítása. Válság esetén fontos, hogy a tagállamok legalább az áldozatok egyéni alapvető szükségleteinek kielégítését biztosítsák. Az ilyen egyéni alapvető szükségletek közé tartozhatnak a sürgősségi ellátás, a menedékhelyek, valamint a fizikai védelmet és a pszichológiai támogatást célzó intézkedések.
- (17) Az ilyen támogatásra szoruló áldozatok számára mindaddig kell biztosítani kiegészítő pszichológiai támogatást, amíg az egyéni szükségleteiknek megfelelően szükséges, amennyiben a pszichológiai támogatás iránti különleges szükségletet az ezen irányelv szerinti egyéni értékeléssel beazonosították.

- (18) A korai életkorban elszenvedett áldozattá válás súlyos következményeinek elkerülése érdekében, amelyek hátrányosan érinthetik egy áldozat egész életét, alapvető fontosságú annak biztosítása, hogy minden gyermek áldozat – beleértve azokat a gyermekeket is, akik bűncselekmény tanújává válásuk következtében szenvedtek sérelmet – a legmagasabb szintű támogatásban és védelemben részesüljön. Minden illetékes hatóságnak gyermekbarát megközelítést kell alkalmaznia. Fontos továbbá, hogy a legveszélyeztetettebb gyermek áldozatok egyéni szükségleteiknek megfelelően célzott és integrált támogatási és védelmi szolgáltatásokban részesüljenek, amelyek magukban foglalják az igazságügyi hatóságok és a szociális szolgálatok összehangolt és együttműködésen alapuló megközelítését. A meglévő nemzeti támogatási rendszerek sérelme nélkül arra ösztönzik a tagállamokat, hogy ezeket a támogatási és védelmi szolgáltatásokat ugyanazon a helyszínen nyújtsák, amennyiben ez javíthatja a hozzáférhetőséget, a koordinációt és a gyermek általános jóllétét.
- (19) A tárgyaláson való részvétel érzelmileg megterhelő és kihívást jelentő élmény lehet az áldozatok számára. Ezért fontos, hogy a bírósági helyiségekben tartózkodó áldozatok segítséget kapjanak, és szerepüknek megfelelően aktívan részt vehessenek a büntetőeljárásban. Ezért valamennyi olyan áldozatnak – különösen a súlyos bűncselekmények áldozatainak –, akinek a büntetőeljárás helyszínéül szolgáló bírósági helyiségekben tájékoztatásra és érzelmi segítségre van szüksége, a büntetőeljárás szervezési szempontjairól gyakorlati tájékoztatást, valamint érzelmi segítséget kell kapnia. Érzelmi segítséget nyújthatnak például a bírósági alkalmazottak, a képzett önkéntesek, az áldozatsegítő szolgálatok vagy az illetékes hatóságok, a tagállamok által meghatározottak szerint. Az ilyen segítségnyújtáshoz nincs szükség további létesítmények biztosítására vagy az áldozatsegítő szolgálatok állandó jelenlétére a bírósági épületekben.

- (20) Az Unióban valamennyi áldozatot – a büntetőeljárásbeli jogállásának megfelelően – tájékoztatni kell a bírósági eljárások során hozott és őket közvetlenül érintő határozatokról. Az ilyen határozatoknak magukban kell foglalniuk legalább a bírósági tárgyalás során történő tolmácsolásra és fordításra, valamint a sajátos védelmi szükségletekkel rendelkező áldozatok által igénybe vehető különleges védelmi intézkedésekre vonatkozó határozatokat. Az áldozatoknak rendelkezniük kell továbbá azzal a joggal, hogy kérjék a tolmácsoláshoz és fordításhoz való jogukkal, a meghallgatáshoz való jogukkal és a jogi segítségnyújtáshoz való jogukkal kapcsolatos határozatok felülvizsgálatát, amennyiben az ilyen határozatokat bírósági tárgyalások során hozzák meg. A felülvizsgálat kérelmezéséhez való jogot a nemzeti jog szerinti eljárásokkal és az áldozatok büntetőeljárásbeli jogállásával összhangban kell gyakorolni. Ez a jog nem követeli meg a tagállamoktól, hogy külön vagy új mechanizmust vagy eljárást írjanak elő, amelynek keretében a határozat megtámadható, amennyiben már létezik ilyen mechanizmus vagy eljárás, és nem hosszabbíthatja meg indokolatlanul a büntetőeljárást, illetve nem függesztheti fel azt. Lehetővé kell tenni, hogy egy határozat felülvizsgálatát ugyanazon a fokon, lehetőleg ugyanazon hatóság végezze el. Lehetővé kell tenni továbbá a felülvizsgálat szóbeli lefolytatását a bírósági eljárás során, kellően tiszteletben tartva az áldozat fordításhoz és tolmácsoláshoz való jogát.

- (21) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az áldozat tartózkodási helyére vonatkozó személyes adatokat vagy egyéb, azzal egyenértékű elérhetőségi adatokat ne közöljék az elkövetővel. Kivételes esetekben, amikor az ilyen adatokat az elkövető rendelkezésére kell bocsátani, az illetékes hatóságnak az ilyen adatok közlése szükségességének értékelése során figyelembe kell vennie a védelemhez való jog gyakorlását, kellően tiszteletben tartva a 2012/13/EU irányelv 7. cikkét, annak érdekében, hogy elkerülhető legyen a védelemhez való jog és a közléshez fűződő bármely olyan jogos érdek sérelme, amely elsőbbséget élvez az áldozat személyes adatainak védelméhez való jogával szemben. Kivételes esetekben, amikor az ilyen adatokat közölni kell, fontos, hogy az áldozatot érő pszichológiai vagy fizikai sérelem esetleges kockázatainak csökkentése érdekében az illetékes hatóságok mérlegeljék megfelelő védelmi intézkedések meghozatalát. Ezen irányelv nem érinti az átláthatóságra és az információkhoz való nyilvános hozzáférésre vonatkozó nemzeti jogot, amely a tagállamok alkotmányos hagyományain alapul.

(22) A jogi segítségnyújtáshoz való jog elengedhetetlen az igazságszolgáltatáshoz való egyetemes hozzáférésnek és az áldozatok büntetőeljárásban való hatékony részvételének biztosításához, és ezért a jogi segítségnyújtáshoz való hozzáférést elérhetővé kell tenni azon áldozatok számára, akiknek joguk van ahhoz, hogy a büntetőeljárásban félként vegyenek részt. Ide tartoznak azok az áldozatok is, akik a jogi segítségnyújtás iránti kérelem benyújtásának időpontjában már félnek minősülnek, valamint azok is, akiknek a félként való hivatalos jogállásáról az eljárás későbbi szakaszában születik döntés, például olyan helyzetben, amikor a félnek való minősítés csak az elkövetővel szembeni vádemelésről szóló határozatot követően történik meg. A jogi segítségnyújtásnak fedeznie kell a büntetőeljárás során nyújtott ügyvédi segítséggel kapcsolatos költségeket és kiadásokat, beleértve a félnek minősítés megadása előtt felmerült költségeket is. Amennyiben az ezen irányelv szerinti egyéni értékelést már elvégezték, arra ösztönzik a tagállamokat, hogy a megalapozottsági vizsgálat elvégzésekor vegyék figyelembe az említett értékelés eredményeit. Az áldozatok bizonyos kategóriáinak – így például a fogyatékossgal élő áldozatoknak, a gyermek áldozatoknak vagy bizonyos bűncselekmények áldozatainak, és különösen a sérülékeny helyzetben lévő áldozatoknak –, akiknek joguk van ahhoz, hogy a büntetőeljárásban félként részt vegyenek, jogi segítségnyújtást kell biztosítani, amennyiben nem rendelkeznek elegendő anyagi eszközzel. Az említett kategóriákat a tagállamoknak kell meghatározniuk nemzeti jogukban. Ezen irányelv nem keletkeztet jogot a büntetőeljárásban félként való részvételre. A tagállamokat arra ösztönzik, hogy anyagi helyzet vagy a megalapozottság vizsgálatától függetlenül biztosítsanak jogi segítségnyújtást a nemi alapú erőszak, a terrorizmus és az emberkereskedelem áldozatainak.

- (23) Ezen irányelvvel és az ezen irányelv rendelkezéseinek érvényesítése szempontjából releváns nemzeti eljárásokkal összhangban minden áldozatra vonatkozóan kellő időben, megfelelő, hatékony és arányos módon értékelést kell készíteni. A nemzeti eljárások fontosak annak biztosításához, hogy a támogatási és védelmi intézkedések az áldozat egyéni szükségleteihez és a körülményekhez igazodjanak, és hogy a nemzeti, regionális vagy helyi szintű illetékes hatóságok meghatározhassák az értékelések gyakorlati megszervezését, beleértve az azok elvégzésére legalkalmasabb intézményeket vagy szervezeteket is. Alapvető fontosságú annak biztosítása, hogy az áldozatok olyan támogatásban és védelemben részesüljenek, amely megfelel egyéni szükségleteiknek. Az áldozatok támogatási és védelmi szükségletei egyéni értékelésének – az áldozatok egyéni szükségleteitől függően – annyi ideig kell tartania, amíg szükséges. Ez azt jelenti, hogy az említett értékelést szakaszokban is meg lehet tenni, például egyes áldozatok csak egy rendőrségi szolgálattal fognak kapcsolatba kerülni, míg más áldozatok további egyedi értékelési szakaszokon fognak átesni. Valamennyi áldozatot a lehető legkorábbi szakaszban kell értékelni, így például az illetékes hatóságokkal – például a bűnüldöző hatóságokkal és az ügyészséggel – való első kapcsolatfelvételük során, mely hatóságok személyzetének megfelelően képzettnek kell lenniük annak biztosításához, hogy a legveszélyeztetettebb áldozatokat az eljárások legkorábbi szakaszaiban azonosítsák. Azon áldozatokat, akiknél fokozott értékelésre van szükség, adott esetben a releváns intézményekkel és szervezetekkel, valamint az általános és szakosított segítő szolgáltatásokkal együttműködve vagy koordinálva kell értékelni, ideértve az ilyen szolgáltatásokhoz való irányítást is, az áldozatok egyéni szükségleteitől és az eljárás szakaszától függően. Az ilyen szolgáltatások és a bűnüldöző hatóságok a legmegfelelőbbek arra, hogy felmérjék az áldozatok jóllétét. A segélyvonalak hívása nem minősül az illetékes hatóságokkal való első kapcsolatfelvételnek.

A releváns intézmények és szervek közé tartozhatnak az áldozatokkal foglalkozó illetékes igazságügyi és büntető hatóságok, valamint a védelmi intézkedések elfogadásáért felelős hatóságok. Az áldozatok szükségleteinek egyéni értékelése során fel kell mérni az áldozatok támogatás iránti szükségletét, nem csupán a védelem irántit. Alapvető fontosságú azon áldozatok beazonosítása, akiknek különleges támogatásra van szükségük, annak érdekében, hogy célzott támogatást – így például pszichológiai támogatást – nyújtsanak azoknak, akiknek erre szükségük van. Az áldozat támogatási és védelmi szükségleteinek értékelésekor a hangsúlyt az áldozat biztonságának védelmére, valamint célzott támogatás és védelem nyújtására kell helyezni, figyelembe véve többek között az áldozat egyéni körülményeit, a bűncselekmény hatását és az áldozat sajátos sérülékenységeit. Így különösen, az egyéni értékelésnek figyelembe kell vennie az áldozatok személyes jellemzőit, beleértve a hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatos releváns tapasztalatokat, többek között az interszekcionális tényezőkön, például a nemi – beleértve a nemi identitást –, életkoron, fogyatékosságon, tartózkodási jogálláson, valláson vagy meggyőződésen, nyelven, faji, társadalmi vagy etnikai származáson és szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetést. Az egyéni értékelésnek a rendelkezésre álló információk alapján figyelembe kell vennie az elkövető által jelentett kockázatokat is – aki lehet, hogy korábban is követett már el erőszakos bűncselekményeket, fegyvert használt vagy kábítószerrel való visszaélést követett el, és ezáltal nagyobb kockázatot jelenthet az áldozatokra nézve –, valamint azokat a helyzeteket, amikor az áldozatok az elkövetőtől függenek, például anyagilag. Az egyéni értékelést az áldozat mindenek felett álló érdekében kell lefolytatni, elkerülve a másodlagos vagy ismételt áldozattá válást. Amennyiben releváns és helyénvaló, az áldozat családtagjainak támogatási és védelmi szükségleteit is megfelelően figyelembe kell venni az egyéni értékelés során.

(24) Az áldozatok védelem iránti szükséglete értékelésének eredményeként a fizikai védelemre szoruló áldozatok – különösen az életveszélyes helyzetekben lévő áldozatok – számára lehetővé kell tenni, hogy a sajátos helyzetükhöz igazított fizikai védelmet kapjanak. A fizikai védelmet szolgáló intézkedéseknek magukban kell foglalniuk a bűnüldöző hatóságok vagy más, fizikai védelmet nyújtó szervek jelenlétét, az elkövetőnek az áldozattól való távoltartására irányuló, nemzeti eltávolítási, távoltartási vagy védelmi határozatokon alapuló intézkedéseket, illetve a menedékhelyekre vagy más átmeneti szálláshelyekre való irányítást. Az ilyen intézkedések lehetnek büntetőjogi, közigazgatási vagy polgári jogi jellegűek. A tagállamoknak fel kell hívniuk a releváns illetékes hatóságok körében a figyelmet az ilyen védelmi intézkedések rendelkezésre állására, és biztosítaniuk kell, hogy az áldozatok tájékoztatást kapjanak mind az ilyen intézkedések rendelkezésre állásáról, mind az azok kérelmezéséhez való jogukról. Az áldozatok számára fenntartott menedékhelyek és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyek alapvető szerepet játszanak az áldozatok erőszakos cselekményekkel szembeni védelmében. Ezek biztonságos és sürgősségi szállást biztosítanak, ahol az áldozatok menedéket kérhetnek az erőszak elől, és támogatást kaphatnak életük erőszaktól mentes újjáépítéséhez. A tagállamokat az (EU) 2024/1385 európai parlamenti és tanácsi irányelv⁶ is kötelezi, és ennek megfelelően külön menedékhelyeket és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyeket kell kialakítaniuk a kapcsolati erőszak és a szexuális erőszak áldozatai számára, mivel ezek az említett áldozatok számára alapvető szolgáltatásoknak minősülnek.

⁶ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1385 irányelve (2024. május 14.) a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről (HL L, 2024/1385, 2024.5.24., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).

- (25) Mihelyt döntést hoztak az áldozatnak nyújtandó kártérítésről a büntetőeljárás során, az elkövetőnek indokolatlan késedelem nélkül meg kell fizetnie a megítélt kártérítést. A késedelmet a végső fizetési határidő utolsó napjának elteltétől kezdve kell számítani, és a késedelem akkor minősül „indokolatlannak”, ha meghaladja az ügy körülményei alapján észszerűen elvárható mértéket. Az ezen irányelvben említett megítélt kártérítés a jogerős kártérítési határozatot követően megítélt kártérítés. A tagállamoknak megfelelő végrehajtási vagy jogérvényesítő intézkedésekkel kell rendelkezniük, hogy segítsék az áldozatokat a megítélt kártérítés megszerzésében. Az ilyen végrehajtási vagy jogérvényesítő intézkedések magukban foglalhatják többek között vagyon lefoglalását, a bírósági végrehajtók általi végrehajtást, jövedelem vagy állami kifizetések letiltását, vagy a jogerős kártérítési határozat végrehajtását biztosító egyéb polgári vagy büntetőeljárásokat. A tagállamok mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy a nemzeti joggal összhangban teljes egészében vagy részben megelőlegezik-e az áldozatnak a megítélt kártérítést. A kártérítés megelőlegezése nem kívánja meg a tagállamoktól, hogy új kártérítési, illetve kárenyhítési mechanizmusokat hozzanak létre, vagy a kártérítés elsődleges kifizetőjeként járjanak el.
- (26) Az illetékes hatóságok továbbra is teljes mérlegelési jogkörrel rendelkeznek annak meghatározásakor, hogy milyen intézkedések alkalmasak a bűncselekmény elkövetésének helyétől eltérő tagállamban tartózkodási hellyel rendelkező áldozatok nehézségeinek minimalizálására.

(27) A súlyos bűncselekményeknek a nemzeti jogban meghatározottak szerinti dicsőítése, így például az (EU) 2017/541 európai parlamenti és tanácsi irányelv⁷ 5. cikkében meghatározott terrorista bűncselekmény elkövetésére való nyilvános uszítás, vagy egy súlyos bűncselekmény elkövetője előtti tisztelgés azt eredményezheti, hogy az áldozatokat megfosztják méltóságuktól, és további szenvedést vagy sérelmet okoznak számukra. Az ilyen áldozatok hozzá kell, hogy juthassanak az ezen irányelv alapján biztosított támogatási és védelmi intézkedésekhez. Az ilyen bűncselekmények különösen kiszolgáltatottá tehetik az áldozatokat a másodlagos és ismételt áldozattá válással, a megfélemlítéssel és a megtorlással szemben. A terrorista bűncselekmény elkövetésére való nyilvános uszítás, amely magában foglalja többek között a terrorista cselekmények dicsőítését is, az (EU) 2017/541 irányelv értelmében bűncselekménynek minősül. Emellett a 2008/913/IB tanácsi kerethatározat⁸ értelmében bűncselekménynek minősül a rasszizmus vagy az idegengyűlölet cselekményeire való nyilvános uszítás, vagy a népirtás, az emberiség elleni bűncselekmények vagy a háborús bűncselekmények nyilvánosság előtti védelmezése, tagadása vagy súlyosan jelentéktelen színben való feltüntetése. Ezen irányelv nem írja elő a tagállamok számára a súlyos bűncselekmények dicsőítésének bűncselekménnyé nyilvánítását, és nem írja elő a gyűlöletbeszéd vagy a gyűlölet-bűncselekmény bűncselekménnyé nyilvánítását. A terrorizmus áldozatainak fokozottabb támogatásáról és elismeréséről szóló, 2023. december 4-i tanácsi következtetések értékes listát tartalmaznak egy ilyen bűncselekmény áldozatainak jobb védelmét célzó bevált gyakorlatokról és intézkedésekről. Fontos, hogy a tagállamok intézkedéseket hozzanak az egyéb típusú bűncselekmények áldozatainak, így például a szexuális erőszak áldozatainak támogatására is, akik a másodlagos áldozattá válás magas kockázatának vannak kitéve, további sérelmet szenvedhetnek, és méltóságukban is megsérthetik őket az ilyen bűncselekmények dicsőítése miatt.

⁷ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/541 irányelve (2017. március 15.) a terrorizmus elleni küzdelemről, a 2002/475/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról, valamint a 2005/671/IB tanácsi határozat módosításáról (HL L 88., 2017.3.31., 6. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).

⁸ A Tanács 2008/913/IB kerethatározata (2008. november 28.) a rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről (HL L 328., 2008.12.6., 55. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2008/913/oj).

- (28) Az áldozatok és családtagjaik számára az elkövetővel való kapcsolat elkerülését lehetővé tevő intézkedések közé tartozhat a mozgatható képernyők rendelkezésre állása a tárgyalótermekben.
- (29) Azon tisztviselőknek, akik valószínűsíthetően személyes kapcsolatba kerülnek az áldozatokkal, a 2012/29/EU irányelv végrehajtása tekintetében az áldozatokkal való kapcsolattartásuk szintjének megfelelő, rendszeres és elegendő képzésben kell részesülniük. Az ilyen képzés különösen releváns a rendőrök, a bírósági alkalmazottak, a bírák, az ügyészek, az ügyvédek, valamint az áldozatsegítő és helyreállító igazgatszolgáltatási szolgáltatásokat nyújtó személyek számára, továbbá az egészségügyi szakemberek számára annyiban, amennyiben kapcsolatba kerülnek áldozatokkal. Az illetékes hatóságok számára nyújtott képzésnek hatékornak és interdiszciplinárisnak kell lennie, valamint a részvétel és az interakció fokozása érdekében az új technológiák előnyeinek kihasználására kell törekednie. Fontos, hogy a képzési programok lefedjenek olyan kérdéseket, mint az áldozatok által elszenvedett sérelem típusának azonosítása, a másodlagos és ismételt áldozattá válás megelőzése, az áldozatok iránt érzékeny és empatikus kommunikáció, a megfelelő támogatási és védelmi intézkedések megválasztása, valamint a hatékony koordináció és az áldozatsegítő szolgálatokhoz való irányítás. A képzésnek a nemi szempontokra, a fogyatékosokra, a gyermekek szempontjaira érzékenynek és traumaérzékenynek kell lennie. A képzés hatékonyságát tovább lehet növelni a nem kormányzati szereplőkkel, köztük az áldozatokat képviselő egyesületekkel és a civil társadalmi szervezetekkel való együttműködés révén. Az áldozatok jobb támogatása és védelme, valamint az érintett intézmények és szervezetek közötti koordináció biztosítása érdekében fontos a kölcsönös képzés és a bevált gyakorlatok cseréjének előmozdítása a nemzeti hatóságok körében, ideértve az igazságügyi és bűnüldöző hatóságokat is, és az áldozatsegítő szervezetek körében. Bevált gyakorlatnak minősülnek a bűnüldöző szervek tagjai számára kidolgozott konkrét iránymutatások és ellenőrzőlisták. A képzésnek a kiberbűnözésre is ki kell terjednie annak érdekében, hogy a kiberbűnözés áldozataival kapcsolatba kerülő személyek képesek legyenek reagálni azok sajátos szükségleteire.

(30) A 2012/29/EU irányelv hatálybalépése óta elért jelentős javulás ellenére a bizonyítékok azt mutatják, hogy az áldozatok gyakran még mindig nincsenek kellőképpen tisztában a jogaikkal, ami aláássa az említett irányelv hatékonyságát, és elriasztja az áldozatokat attól, hogy előljárnak feljelenteni egy bűncselekményt. Ezért elengedhetetlen, hogy a tagállamok hatékony figyelemfelkeltő kampányokat vezessenek be annak érdekében, hogy növeljék az áldozatok tudatosságát az – ezen irányelv által módosított – 2012/29/EU irányelv szerinti jogaikkal, és adott esetben a nemzeti jog szerinti egyéb jogaikkal kapcsolatban. A tagállamoknak megfelelő intézkedéseket is kell hozniuk, hogy növeljék a tudatosságot az egész lakosság körében, többek között az iskolákban. Ilyen kampányok különböző kommunikációs módok – mint például a média, ideértve a közösségi médiát is, a tömegközlekedési eszközökön kirakott plakátok, a bíróságokon, kórházakban és rendőrőrsökön elhelyezett szórólapok vagy a mobilalkalmazások – felhasználásával folytathatók. Ezenkívül a tagállamoknak javítaniuk kell azon helyek azonosítását, ahol az áldozatok kapcsolatba léphetnek és segítséget találhatnak arról, miként gyakorolják az ezen irányelv szerinti jogukat, például kitáblázás, vagy – példának okáért akkreditált segítő szervezeteket vagy ügyvédek tartalmazó – nyilvános névjegyzékek és nyilvántartások létrehozása révén. Fontos, hogy a tagállamok törekedjenek ilyen intézkedéseket valamennyi bűncselekménytípus tekintetében egyenlő módon kialakítani. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy fokozott intézkedésekkel kezeljék a kommunikáció terén más áldozatokhoz képest nagyobb akadályokkal szembesülő áldozatok – ideértve a bűncselekmény elkövetésének helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban tartózkodási hellyel rendelkező áldozatokat, a fogyatékossgal élő áldozatokat és a gyermek áldozatokat is – szükségleteit.

- (31) Az áldozatok nem tudnak hatékonyan élni az egyéni szükségleteiknek megfelelő tájékoztatáshoz, támogatáshoz és védelemhez való jogaikkal, ha a nemzeti igazságszolgáltatási rendszerükben nincs kellő együttműködés és koordináció azok között, akik az áldozatokkal kapcsolatba kerülnek. A releváns érdekelt felek – így például a tagállamok belső struktúrájának és a tagállamokbeli hatáskörmegosztásnak megfelelő központi hatóságok, a bűnüldöző hatóságok, az ügyészségek, az igazságügyi hatóságok, a fogva tartásért felelős hatóságok és a helyreállító igazságszolgáltatási szolgálatok, valamint az áldozatsegítő szolgálatok – közötti, a releváns szakmai szervezetekkel és civil társadalmi szervezetekkel konzultálva történő szoros együttműködés és koordináció hiányában az áldozatok számára nehéz hatékonyan gyakorolni a 2012/29/EU irányelv szerinti jogaikat. Más hatóságok – például az egészségügyi, az oktatási és a szociális szolgálatok, valamint a nem kormányzati szervezetek – számára ajánlott az ebben az együttműködésben és koordinációban való részvétel. Ez különösen fontos a gyermek áldozatok vonatkozásában.

(32) A 2012/29/EU irányelv értékelése során azonosított hiányosságokra válaszul, a tagállamoknak külön protokollokat vagy iránymutatásokat kell kidolgozniuk és végrehajtaniuk. Az említett protokollok vagy iránymutatások elengedhetetlenek annak biztosításához, hogy az áldozatok tájékoztatást kapjanak jogaikról és ügyükről, valamint hogy az áldozatokra nézve megfelelő értékelés készüljön annak érdekében, hogy az egyéni szükségleteiknek – amelyek idővel változhatnak – megfelelő támogatásban és védelemben részesülhessenek. A protokollok vagy iránymutatások lehetnek kötelezőek vagy nem kötelezőek, és azokat olyan módon lehet kialakítani, ami a tagállamokban a nemzeti jogrendnek és az igazságszolgáltatási szervezetnek a legjobban megfelel. A végrehajtás során azok címzettjeinek követniük kell a protokollokat vagy iránymutatásokat. Az említett protokolloknak vagy iránymutatásoknak ki kell terjedniük az illetékes hatóságoknak és az áldozatokkal kapcsolatba kerülő személyeknek az ezen irányelvvel módosított 2012/29/EU irányelv szerinti szolgáltatásainak és intézkedéseinek megszervezésére az áldozatoknak való tájékoztatásnyújtás terén, a bűncselekmények feljelentésének elősegítésére a legkiszolgáltatottabb áldozatok – köztük a fogva tartásban lévők és a zárt intézményekben, így például intézményi ellátásban részesülők – számára, az áldozatok szükségleteinek egyéni értékelésére és a támogató szolgálatok közötti együttműködésre. Az áldozatok tájékoztatását illetően fontos biztosítani, hogy e tájékoztatás egyszerű és könnyen érthető legyen, időben megtörténjen, továbbá időről időre megismétlésre kerüljön, valamint többféle formátumban – többek között szóban, írásban és digitálisan – álljon rendelkezésre.

A bűncselekmények feljelentése tekintetében – többek között a szabadságuktól megfosztott vagy a szabadságukban korlátozott személyek esetében – a protokolloknak vagy iránymutatásoknak ki kell terjedniük az áldozatok hozzáférésére a jogaikra vonatkozó információkhoz, valamint a szükségleteiknek megfelelő támogatáshoz és védelemhez, továbbá a bűncselekmények feljelentésének módszereire. A protokolloknak vagy iránymutatásoknak általános instrukciókat kell nyújtaniuk az ezen irányelv által módosított 2012/29/EU irányelv szerinti szolgáltatások – beleértve az általános és szakosított segítő szolgálatokat is – és intézkedések megszervezésére vonatkozóan átfogó módon, anélkül azonban, hogy egyedi esetekkel foglalkoznának. A protokollok vagy iránymutatások építhetnek az illetékes hatóságok és a tagállamokban az áldozatokkal kapcsolatba kerülő egyéb személyek közötti együttműködés és koordináció meglévő módszereire.

- (33) Annak érdekében, hogy az áldozatok zökkenőmentesen működő és korszerű eszközökkel rendelkezzenek jogaik gyakorlásához, a tagállamoknak lehetővé kell tenniük az áldozatok számára, hogy – információs és kommunikációs technológiák segítségével – elektronikus úton kommunikáljanak az illetékes nemzeti hatóságokkal. Ilyen információs és kommunikációs technológiák közé tartozhatnak például az e-mail-üzenetek, élő csevegés, a videóhívások és a bejelentkezett résztvevők számára információkhoz hozzáférést biztosító online portálok. A tagállamok szabadon eldönthetik, hogy az ezen irányelvben foglalt különböző rendelkezésekkel kapcsolatban mely kommunikációs eszközök a legmegfelelőbbek. Az áldozatok számára lehetővé kell tenni, hogy információs és kommunikációs technológiákat használjanak az áldozatoknak szóló segélyvonalakkal való kapcsolatfelvételre, a hivatalos panaszuk írásbeli visszaigazolásának kézhezvételére, egy bűncselekmény online feljelentésére az ezen irányelvben meghatározott feltételek mellett, és amennyiben lehetséges, bizonyítékok benyújtására. Emellett az áldozatok számára lehetővé kell tenni, hogy – amennyiben rendelkezésre állnak – hozzáférhető, biztonságos és felhasználóbarát információs és kommunikációs technológiákat használjanak az illetékes hatóságokkal és a támogató szolgálatokkal való kommunikációhoz. Így különösen, lehetővé kell tenni számukra, hogy – amennyiben rendelkezésre állnak – ilyen technológiákat használjanak arra, hogy az illetékes hatóságokkal való első kapcsolatfelvételtől kezdve tájékoztatást kapjanak a jogaikról, és információkat kapjanak az ügyükről, beleértve azon lehetőséget is, hogy értesítést kapjanak az elkövető szabadon bocsátásáról vagy a fogva tartásból való megszökéséről, és – kérésre – megkapják a hivatalos panaszuk írásbeli visszaigazolásának fordítását.

A tájékoztatás az illetékes hatósággal való első kapcsolatfelvételtől kezdve elektronikus úton, standard formátumban biztosítható. Az áldozatok számára lehetővé kell tenni, hogy válasszanak a rendelkezésre bocsátott kommunikációs módok közül, és adott esetben a tagállamoknak biztosítaniuk kell az ilyen információs és kommunikációs technológiákat a „személyes” kommunikációs mód alternatívájaként, anélkül azonban, hogy azt felváltanák. A személyes kommunikációs módnak – többek között az illetékes hatóságokkal és a segítő szolgálatokkal – továbbra is elérhetőnek kell lennie az áldozatok számára, amennyiben úgy kívánják. Amennyiben a tagállamok nemzeti rendszerei előírják bizonyos elektronikus azonosítási és aláírási módszerek használatát, az említett rendszereknek – a 910/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel⁹ összhangban – egyenlő hozzáférési lehetőségeket kell biztosítaniuk a más tagállamokban tartózkodási hellyel rendelkező áldozatok számára.

⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 910/2014/EU rendelete (2014. július 23.) a belső piacon történő elektronikus tranzakciókhoz kapcsolódó elektronikus azonosításról és bizalmi szolgáltatásokról, valamint az 1999/93/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 257., 2014.8.28., 73. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).

- (34) Előfordulhat, hogy a tartózkodási helyük szerinti tagállamtól eltérő tagállamban történt bűncselekmények áldozatai nem képesek beleegyezésüket adni a személyes adataik kezeléséhez, így például olyan helyzetekben, ahol az áldozat súlyosan megsérül, vagy közvetlenül egy terrortámadást követően. Ilyen esetekben a bűncselekmény megtörténtének helye szerinti tagállam számára lehetővé kell tenni, hogy – az alkalmazandó uniós jogszabályokkal, különösen az (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet¹⁰ 6. cikkének (1) bekezdésével összhangban – az áldozat beleegyezése nélkül kezelje az áldozat személyes adatait, többek között továbbítsa az említett személyes adatokat az áldozat tartózkodási helye szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz. Bűnüldözési célokra az (EU) 2016/680 európai parlamenti és tanácsi irányelv¹¹ alkalmazandó.

¹⁰ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

¹¹ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/680 irányelve (2016. április 27.) a személyes adatoknak az illetékes hatóságok által a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, a vádeljárás lefolytatása vagy büntetőjogi szankciók végrehajtása céljából végzett kezelése tekintetében a természetes személyek védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 2008/977/IB tanácsi kerethatározat hatályon kívül helyezéséről (HL L 119., 2016.5.4., 89. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

- (35) A tagállamoknak elegendő humán és pénzügyi erőforrást kell biztosítaniuk az ezen irányelvben meghatározott intézkedések hatékony alkalmazásához. Külön figyelmet kell fordítani az áldozatoknak szóló segélyvonalak létrehozására, az általános és szakosított segítő szolgálatok zökkenőmentes működésének biztosítására, a jogi segítségnyújtás biztosítására, valamint az áldozatok támogatás és védelem iránti szükségleteinek egyéni értékelésére, többek között amikor az ilyen szolgáltatásokat nem kormányzati szervezetek nyújtják.

(36) Az Unió és a tagállamok részes felei az ENSZ fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló egyezményének¹² (a továbbiakban: az ENSZ-egyezmény), és saját hatáskörük mértékében kötik őket az ENSZ-egyezményben meghatározott kötelezettségek. Az ENSZ-egyezmény 13. cikke értelmében a részes államok kötelesek a fogyatékossgal élő személyek számára másokkal egyenlő alapon biztosítani az igazságszolgáltatáshoz való hatékony hozzáférést, ezért biztosítani kell az akadálymentességet, valamint az észszerű alkalmazkodást és az eljárások alkalmazkodását, annak érdekében, hogy a fogyatékossgal élő áldozatok másokkal egyenlő alapon élvezhessék az áldozatként őket megillető jogaikat. Az ENSZ-egyezmény 2. cikkében foglalt meghatározás értelmében az „észszerű alkalmazkodás” az elengedhetetlen és megfelelő módosításokat és változtatásokat jelenti, amelyek nem jelentenek aránytalan és indokolatlan terhet, és adott esetben szükségesek, hogy biztosítsák a fogyatékossgal élő személy alapvető emberi jogainak és szabadságainak a mindenkit megillető, egyenlő mértékű élvezetét és gyakorlását. Az (EU) 2019/882 európai parlamenti és tanácsi irányelv¹³ I. mellékletében meghatározott, a termékekre és szolgáltatásokra vonatkozó akadálymentességi követelmények megkönnyíthetik az ENSZ-egyezmény végrehajtását, és biztosíthatják, hogy az áldozatoknak a 2012/29/EU irányelvben megállapított jogai hozzáférhetőek legyenek a fogyatékossgal élő személyek számára.

¹² HL L 23., 2010.1.27., 37. o.

¹³ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/882 irányelve (2019. április 17.) a termékekre és a szolgáltatásokra vonatkozó akadálymentességi követelményekről (HL L 151., 2019.6.7., 70. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>).

Az ENSZ-egyezmény 13. cikke az „eljárások alkalmazkodásának” biztosítására a fogyatékossgal élő személyek büntetőeljárásban való tényleges részvételének megkönnyítésére szolgáló eszközként hivatkozik, anélkül azonban, hogy meghatározná a fogalmat. E tekintetben hasznos iránymutatások találhatók az ENSZ Fogyatékossgal Élő Személyek Jogainak Bizottsága által 2020-ban kiadott, a fogyatékossgal élő személyek igazságszolgáltatáshoz való hozzáférésére vonatkozó nemzetközi elvekben és iránymutatásokban. Az említett iránymutatások szerint az „eljárások alkalmazkodása” az igazságszolgáltatáshoz való hozzáféréssel összefüggésben minden olyan szükséges és megfelelő módosítást és kiigazítást jelent, amelyre egy adott esetben szükség van a fogyatékossgal élő személyek másokkal egyenlő alapon történő részvételének biztosítása érdekében. Ez magában foglalhat közvetítőket vagy segítőket, eljárási kiigazításokat és kommunikációs támogatást. Az eljárások alkalmazkodását nem korlátozza az aránytalan vagy indokolatlan teher fogalma.

- (37) Az Eurojustnak biztosítania kell, hogy megfelelő mérlegelés tárgyát képezzék az áldozatok jogaira vonatkozó megkeresések az (EU) 2018/1727 európai parlamenti és tanácsi rendelet¹⁴ szerinti mandátumával összhangban.

¹⁴ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1727 rendelete (2018. november 14.) az Európai Unió Büntető Igazságügyi Együttműködési Ügynökségéről (Eurojust) és a 2002/187/IB tanácsi határozat felváltásáról és hatályon kívül helyezéséről (HL L 295., 2018.11.21., 138. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

- (38) A pontos és koherens adatok gyűjtése, valamint az összegyűjtött adatok és statisztikák időben történő közzététele alapvető fontosságú ahhoz, hogy teljes képet lehessen kapni az Unión belül az áldozatok jogairól, valamint hogy nyomon lehessen követni az ezen irányelv által módosított 2012/29/EU irányelv végrehajtását. Annak előírása, hogy a tagállamok háromévente harmonizált módon, központi szinten rendelkezésre álló, nem, korcsoport, valamint – amennyiben lehetséges és releváns – az áldozat és az elkövető közötti kapcsolat, valamint a bűncselekmény típusa szerint bontott adatokat gyűjtsenek össze és jelentsenek a Bizottságnak, várhatóan releváns lépést jelent az adatokon alapuló szakpolitikák és stratégiák elfogadásának biztosítása szempontjából. Az áldozat és az elkövető közötti kapcsolatra és a bűncselekmény típusára vonatkozó adatok hasznosak a mögöttes mintázatok azonosításához, a kockázati dinamika jobb megértéséhez és a veszélyeztetett csoportok azonosításához. Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége továbbra is segíti a Bizottságot és a tagállamokat az áldozatokra vonatkozó elérhető statisztikák gyűjtésében, előállításában és terjesztésében, valamint a központi szinten rendelkezésre álló, azt bemutató adatokkal kapcsolatos jelentéstételben, hogy az áldozatok miként éltek az ezen irányelv által módosított 2012/29/EU irányelvben meghatározott jogokkal.
- (39) A tagállamok tudomásul vették, hogy az áldozatok jogaira vonatkozó – számos különböző szakpolitikai területet érintő – szakpolitikával kapcsolatos intézkedések következetességének és hatékonyságának biztosítása érdekében a Bizottság kinevezett egy, az áldozatok jogaival foglalkozó koordinátort, aki az áldozatok jogaival foglalkozó platform zökkenőmentes működésének biztosításáért felel, és kötelezettséget vállaltak arra, hogy konstruktívan együttműködnek az említett koordinátorral.

- (40) Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkével összhangban az ezen irányelv szerinti jogok megsértése esetén hatékony jogorvoslatnak kell rendelkezésre állnia. Emellett az uniós jog tényleges érvényesülésének elve megköveteli, hogy a nemzeti eljárásjog ne tegye lehetetlenné vagy rendkívül nehézé az uniós jog szerinti jogok érvényesítését.
- (41) Ezen irányelv valamennyi bűncselekmény valamennyi áldozatára alkalmazandó, és nem érinti az áldozatok bizonyos kategóriáinak – így például az emberkereskedelem áldozatainak, a szexuális bántalmazás áldozatainak, a szexuális kizsákmányolás gyermek áldozatainak, ideértve a szexuális bántalmazást ábrázoló anyagok által érintett gyermek áldozatokat is, a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak áldozatainak, valamint a terrorizmus áldozatainak – sajátos szükségleteit kezelő, egyéb uniós jogi aktusokban foglalt konkrétabb rendelkezéseket.
- (42) Mivel ezen irányelv céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, mivel elő kell segíteni a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködést az áldozatok jogaihoz való egyenlő hozzáférés iránti bizalom biztosítása révén, függetlenül attól, hogy az Unióban hol történt a bűncselekmény, az Unió szintjén azonban a tervezett intézkedések terjedelme és hatásai miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat a szubszidiaritásnak az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 5. cikkében foglalt elvével összhangban. Az arányosságnak az említett cikkben foglalt elvével összhangban ezen irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.

- (43) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, Dánia helyzetéről szóló 22. jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban Dánia nem vesz részt ennek az irányelvnek az elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (44) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló 21. jegyzőkönyv 3. cikkével és 4a. cikkének (1) bekezdésével összhangban Írország 2023. október 27-én kelt levelében bejelentette, hogy részt kíván venni ennek az irányelvnek az elfogadásában és alkalmazásában.
- (45) Az európai adatvédelmi biztossal az (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet¹⁵ 42. cikkének (1) bekezdésével összhangban konzultációra került sor.
- (46) A 2012/29/EU irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

¹⁵ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1725 rendelete (2018. október 23.) a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 295., 2018.11.21., 39. o.,
ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

1. cikk

A 2012/29/EU irányelv módosításai

A 2012/29/EU irányelv a következőképpen módosul:

1. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„3a. cikk

Segélyvonalak az áldozatok számára

- (1) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket, hogy hozzáférhető, felhasználóbarát, biztonságos, térítésmentes és bizalmas segélyvonalakat hozzanak létre az áldozatok számára. Az említett segélyvonalak:
 - a) az áldozatok számára tájékoztatást nyújtanak a 4. cikk (1) bekezdésében említett információkról;
 - b) érzelmi segítséget nyújtanak;
 - c) a releváns szolgálatokhoz, többek között az általános és szakosított segítő szolgálatokhoz vagy szakosított segélyvonalakhoz irányítják az áldozatokat, ha szükséges.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett segélyvonalak telefonon elérhetők legyenek egy, az egész Unióban hívható, belföldi hívásokra szolgáló telefonszámon, nevezetesen a „116 006” számon keresztül, az esetlegesen meglévő nemzeti telefonszámokon felül. A tagállamok biztosítják továbbá, hogy ilyen szolgáltatásokat más biztonságos és hozzáférhető információs és kommunikációs technológiák – többek között online alkalmazások és weboldalak – révén is nyújtsanak.

- (3) A tagállamok biztosítják, hogy az egész Unióban hívható hívószám mellett a segélyvonalak a tartózkodási helyük szerinti tagállamtól eltérő tagállamban sérelmet szenvedett áldozatok nemzetközi hívásaira szolgáló külön hívószámon keresztül is elérhetők legyenek. Az ilyen nemzetközi hívásoknak nem kell térítésmentesnek lenniük.
- (4) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett segélyvonalak által nyújtott szolgáltatások – a nemzeti jogban meghatározottak szerint – a hivatalos nyelvükön vagy nyelveiken rendelkezésre álljanak. A tagállamoknak törekedniük kell annak biztosítására, hogy az említett szolgáltatásokat legalább egy másik, az érintett tagállamban széles körben értett nyelven is nyújtsák.
- (5) Amennyiben az (1) bekezdés a) és c) pontjában említett szolgáltatásokat információs és kommunikációs technológiák segítségével nyújtják, a tagállamok biztosítják, hogy az említett szolgáltatások – például fordítási és tolmácsolási technológiák révén – rendelkezésre álljanak egy olyan nyelven, amelyet az áldozat meg tud érteni.
- (6) A segélyvonalakat állami vagy nem kormányzati szervezetek hozhatják létre és szakmai vagy önkéntes alapon is szerveződhetnek.
- (7) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a segélyvonalak – megfelelő működési időben – minőségi és hozzáférhető támogatást nyújtsanak az áldozatoknak.
- (8) A tagállamok biztosítják, hogy a segélyvonalakat megfelelően képzett személyek működtessék.”

2. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„5a. cikk

A bűncselekmények feljelentése

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok ingyenes, hozzáférhető, felhasználóbarát, biztonságos és könnyen elérhető csatornákon keresztül tehessenek feljelentést bűncselekmények miatt az illetékes hatóságoknak.

A bűncselekmények személyes feljelentése mellett a tagállamok biztosítják, hogy a bűncselekményeket – legalább nem sürgős esetekben és nem erőszakos bűncselekmények esetében – ingyenes, hozzáférhető, biztonságos és felhasználóbarát információs és kommunikációs technológiák segítségével fel lehessen jelenteni az illetékes hatóságoknak, feltéve, hogy az ilyen feljelentés az áldozatok mindenek felett álló érdekét szolgálja.

Amennyiben egy tagállam lehetővé teszi, hogy a bűncselekmények feljelentésére információs és kommunikációs technológiák segítségével kerüljön sor, az említett lehetőségnek – ha megoldható – ki kell terjednie a bizonyítékok benyújtására is.

A bűncselekmények információs és kommunikációs technológiák segítségével történő feljelentése nem érinti az ilyen feljelentés és bizonyítékok benyújtásának hivatalossá tételére vonatkozó nemzeti eljárási szabályokat.

- (2) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak elősegítésére, hogy azon természetes vagy jogi személy, aki tud arról, vagy jóhiszeműen azt gyanítja, hogy bűncselekményeket követtek el, vagy hogy erőszakos cselekmények várhatók, a nemzeti eljárási szabályokkal összhangban feljelentést tegyen az illetékes hatóságoknak.
- (3) A harmadik fél általi, azon civil társadalmi szervezetek által történő feljelentés megkönnyítése céljából, amelyek valószínűsíthetően bűncselekményekre vonatkozó információkat kapnak, a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket az illetékes hatóságok és az ilyen szervezetek közötti együttműködés lehetővé tételében.
- (4) Amennyiben az áldozattól eltérő személy jelent fel egy bűncselekményt, a tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok – szükség esetén és a nemzeti joggal összhangban – megfelelő intézkedéseket hozzanak az áldozat védelmére, mielőtt az elkövetőt tájékoztatnák a bűncselekmény feljelentéséről.
- (5) A tagállamok biztosítják, hogy a szabadságától megfosztott vagy szabadságában korlátozott bármely személy ténylegesen feljelenhessen egy olyan bűncselekményt, amelyet azon fogvatartási vagy befogadó létesítményben követtek el, amelyet az említett személy nem hagyhat el, vagy nincs abban a helyzetben, hogy tetszés szerint elhagyjon, vagy azon helyeken, ahol az említett személy mozgásszabadsága korlátozott. Az ilyen létesítmények közé tartoznak legalább a következők:
 - a) a börtönök, fogvatartási központok és fogdák a gyanúsítottak és vádlottak számára;

- b) az érintett tagállamban illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgárok számára – többek között visszatérésük és kitoloncolásuk előkészítése céljából – fenntartott különleges fogvatartási és befogadó létesítmények;
 - c) a nemzetközi védelmet kérelmezők és a nemzetközi védelemben részesülő személyek számára fenntartott létesítmények;
 - d) bármely más formájú köz- vagy magánintézmény, amelyet az áldozat nem hagyhat el, vagy nincs abban a helyzetben, hogy tetszés szerint elhagyjon, így például a fogyatékossgal élő személyek, gyermekek és idősek elhelyezésére szakosodott befogadóközpontok.
- (6) Amennyiben bűncselekmények feljelentése céljából gyermekek lépnek kapcsolatba az illetékes hatóságokkal, a tagállamok biztosítják, hogy a feljelentési eljárások biztonságosak legyenek, azokat a nemzeti joggal összhangban bizalmas módon folytassák le, gyermekbarát módon alakítsák ki és tegyék hozzáférhetővé, valamint azok során a gyermekek életkorának és érettségének megfelelő nyelvezetet használjanak.

Amennyiben egy bűncselekmény szülői felügyeleti jogot gyakorló személyt érint, és érdekellentét áll fenn a gyermek áldozat és a szülői felügyeleti jog gyakorlója között, a tagállamok biztosítják, hogy a gyermek áldozat bűncselekmény feljelentésére való képességének ne legyen feltétele a szülői felügyeleti jog gyakorlójának hozzájárulása. A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok meghozzák a gyermek biztonságának védelméhez szükséges intézkedéseket, mielőtt tájékoztatnák a szülői felügyeleti jog gyakorlóját arról, hogy bűncselekmény feljelentésére került sor.

- (7) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a harmadik országbeli állampolgárságú áldozatokat – tartózkodási jogállásuktól függetlenül – ne tartsák vissza a bűncselekmény feljelentésétől, és megkülönböztetéstől mentes bánásmódban részesítsék őket. A tagállamok különösen azt biztosítják, hogy tartózkodási jogállásától függetlenül egyetlen áldozatot se akadályozzanak meg az ezen irányelv szerinti jogai, többek között a 10. cikk szerinti meghallgatáshoz való jog és a 22. cikk szerinti egyéni értékeléshez való jog gyakorlásában.

A tagállamok – a nemzeti joggal összhangban – bármikor kiadhatnak önálló tartózkodási engedélyt vagy a tartózkodási jogot biztosító, egyéb engedélyt a területükön illegálisan tartózkodó harmadik országbeli állampolgár számára.

- (8) A tagállamok biztosítják, hogy a bűncselekmény feljelentésének pillanatában az áldozatok:
- a) tájékoztatást kapjanak annak lehetőségéről, hogy a személyes adataik a 21. cikk (3) bekezdésével összhangban közölhetőek az elkövetővel annak érdekében, hogy az elkövető gyakorolhassa a védelemhez való jogát, és
 - b) lehetőséget kapjanak arra, hogy kifejtsék véleményüket az említett lehetőségről.”

3. A 6. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a következő pontokkal egészül ki:

„c) az elkövető büntetőeljárás alá vonására vonatkozó bármely határozat;

d) védelmi intézkedések rendelkezésre állása, beleértve a védelmi határozatokat is;

e) az áldozat büntetőeljárásbeli szerepére vonatkozó információk a nemzeti szabályokkal összhangban, beleértve adott esetben az ilyen eljárásokban félként való részvétel lehetőségét is;

f) a kártérítés igénylésére és megszerzésére alkalmazandó szabályok.”;

b) az (5) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(5) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatoknak lehetőségük legyen indokolatlan késedelem nélkül értesítést kapni arról, ha az őket érintő bűncselekmények miatt előzetes letartóztatásban levő, terhelt vagy elítélt személyt a fogva tartásból szabadon bocsátják – beleértve a bűnügyi felügyelet mellett történő szabadon bocsátást is –, vagy e személy a fogva tartásból megszökött. Emellett a tagállamok biztosítják, hogy az elkövető szabadon bocsátása vagy szökése esetén az áldozatokat tájékoztassák a védelmük érdekében hozott minden releváns intézkedésről.”;

c) a szöveg a következő bekezdéssel egészül ki:

„(7) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti jog szerinti rögzítési eljárással összhangban megfelelően rögzítsék azt aényt, hogy az áldozatokat értesítették arról a jogukról, hogy a büntetőeljárásról információkat kapjanak, valamint az áldozatok kérelmét, hogy e cikk szerint információkat kapjanak.”

4. A 7. cikk (6) és (7) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(6) Az (1) és (3) bekezdéstől eltérően az írásbeli fordítás helyett a lényeges iratok szóbeli fordítása vagy szóbeli összefoglalása is nyújtható, azzal a feltétellel, hogy az ilyen szóbeli fordítás vagy szóbeli összefoglalás nem sérti az eljárás tisztességességét, vagy az áldozatnak a jogai gyakorlására való képességét, beleértve azon képességet, hogy részt vegyen a büntetőeljárásban, az áldozat abban betöltött szerepével összhangban.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóság felmérje, hogy az áldozatoknak szükségük van-e az e cikk (1) és a (3) bekezdésében foglaltak szerinti tolmácsolásra vagy fordításra. Az áldozatok fellebbezhetnek a tolmácsolás vagy fordítás megtagadásáról szóló határozat ellen. Az ilyen fellebbezésre vonatkozó eljárási szabályokat a nemzeti jog határozza meg. A 10b. cikk (2) bekezdésének rendelkezéseit kell alkalmazni a bírósági tárgyalások során hozott, a tolmácsolás vagy fordítás megtagadásáról szóló határozatokra.”

5. A 8. cikk a következőképpen módosul:

a) a (2) és a (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok biztosítják, hogy a releváns általános vagy szakosított segítő szolgálatok indokolatlan késedelem nélkül kapcsolatba lépjenek az áldozatokkal, ha a 22. cikkben említett egyéni értékelés támogatás iránti szükségletet azonosít, és feltéve, hogy az áldozat – miután tájékoztatták a biztosítható segítő szolgálatokról – beleegyezik abba, hogy a segítő szolgálatok kapcsolatba lépjenek vele, vagy ha az áldozat segítséget kér.

(3) A tagállamok intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy térítésmentes és bizalmas szakosított segítő szolgálatokat hozzanak létre az általános áldozatsegítő szolgálatokon túl, vagy azok szerves részeként, vagy annak lehetővé tétele érdekében, hogy az áldozatsegítő szervezetek ilyen szaksegítséget nyújtó, meglévő szakosított szervezetekhez fordulhassanak. Az áldozatoknak a sajátos szükségleteiknek megfelelően kell az ilyen szolgáltatásokhoz hozzáféréssel rendelkezniük, és a családtagoknak a sajátos szükségleteiknek és az áldozattal szemben elkövetett bűncselekmény következtében elszenvedett sérelem mértékének megfelelően kell hozzáféréssel rendelkezniük. Amennyiben a szakosított segítő szolgálatokat nem az általános áldozatsegítő szolgálatok integrált részeként biztosítják, össze kell hangolni az általános és a szakosított segítő szolgálatokat.”;

b) a szöveg a következő bekezdésekkel egészül ki:

- „(6) A tagállamok törekednek annak biztosítására, hogy válság, például egészségügyi válság, humanitárius helyzetek vagy más szükségállapot idején a szakosított segítő szolgálatok továbbra is teljes mértékben működőképesek maradjanak az áldozatok számára.
- (7) Az áldozatsegítő szolgálatoknak elérhetőnek és könnyen hozzáférhetőnek kell lenniük, többek között online, vagy más megfelelő eszközök, például információs és kommunikációs technológiák révén. A tagállamok biztosítják, hogy az e cikkben és a 9a. cikkben említett áldozatsegítő szolgálatok földrajzi eloszlása és kapacitása elegendő legyen, figyelembe véve az érintett tagállam földrajzi adottságait és demográfiai összetételét.”

6. A 9. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a következőképpen módosul:

i. az a) pont helyébe a következő szöveg lép:

- „a) az áldozatok jogainak gyakorlása szempontjából releváns információk, tanácsadás és támogatás, többek között a bűncselekmények miatti kárenyhítés nemzeti rendszereihez való hozzáféréssel, a jogi tanácsadáshoz, többek között a jogi segítségnyújtáshoz való hozzáféréssel, valamint a büntetőeljárás során játszott szerepükkel kapcsolatban, beleértve a tárgyaláson való részvételre történő felkészítést;”

ii. a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) érzelmi segítség;

ca) pszichológiai támogatás vagy – amennyiben pszichológiai támogatás nem áll rendelkezésre – a pszichológiai támogatást nyújtani képes szolgálatokhoz való irányítás;”

iii. a szöveg a következő albekezdéssel egészül ki:

„Az első albekezdés ca) pontjának alkalmazásában, amennyiben a 22. cikkben említett egyéni értékeléssel pszichológiai támogatás iránti különleges szükségletet azonosítottak, az ilyen támogatásra szoruló áldozat számára a szükséges ideig kiegészítő pszichológiai támogatást kell elérhetővé tenni, az áldozat egyéni szükségleteinek és a pszichológiai támogatáshoz való hozzáférést szabályozó releváns nemzeti egészségügyi vagy szociális rendszereknek megfelelően.”;

b) a (2) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az áldozatsegítő szolgálatok külön figyelmet fordítsanak azon áldozatok sajátos szükségleteire, akik a bűncselekmény súlya folytán jelentős sérelmet szenvedtek.”;

c) a (3) bekezdés b) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„b) célzott és integrált segítség, valamint tájékoztatás és adott esetben átirányítás orvosi és igazságügyi szakértői vizsgálatokat nyújtó szolgálatokhoz, amelyek magukban foglalhatnak – a nemzeti joggal összhangban – átfogó orvosi egészségügyi szolgáltatásokat, beleértve a szexuális és reprodukzív egészségügyi szolgáltatásokat is, továbbá tájékoztatás és adott esetben átirányítás szociális és pszichológiai tanácsadáshoz, beleértve a traumakezelést is, a következők számára: sajátos szükségletekkel rendelkező áldozatok, így például a szexuális erőszak áldozatai, a nemi alapú erőszak – ideértve az (EU) 2024/1385 európai parlamenti és tanácsi irányelv* hatálya alá tartozó, nőkkel szembeni erőszakot és kapcsolati erőszakot is – áldozatai, az emberkereskedelem áldozatai, a szervezett bűnözés áldozatai, a fogyatékossgal élő áldozatok, a kizsákmányolás áldozatai, a gyűlölet-bűncselekmény áldozatai, a terrorizmus áldozatai, a kínzás áldozatai, az erőszakos eltűntetés áldozatai, valamint a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumának 6., 7., 8. és 8a. cikkében meghatározott népirtás, emberiesség elleni bűncselekmények, háborús bűncselekmények vagy agresszió bűncselekményének áldozatai.

* Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2024/1385 irányelve (2024. május 14.) a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről (HL L, 2024/1385, 2024.5.24., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).”;

d) a szöveg a következő bekezdésekkel egészül ki:

- „(4) A tagállamok az (EU) 2024/1385 irányelvvel és a nemzeti joggal összhangban a szexuális erőszak áldozatai számára kellő időben hozzáférést biztosítanak az egészségügyi szolgáltatásokhoz, többek között a szexuális és reprodukatív egészségügyi szolgáltatásokhoz.
- (5) A tagállamok a 26a. cikk (1) bekezdésének d) pontjában említett protokollokkal vagy iránymutatásokkal összhangban biztosítják a sajátos szükségletekkel rendelkező áldozatok különféle szükségleteinek kezeléséhez szükséges védelmi és szakosított segítő szolgáltatásokat.
- (6) A tagállamok biztosítják, hogy az e cikkben és a 9a. cikkben említett segítő szolgálatok az említett szolgálatok minősége tekintetében megfeleljenek az alkalmazandó előírásoknak. A segítő szolgálatok által nyújtott szolgáltatásokat adott esetben felül kell vizsgálni, és szükség esetén megfelelően ki kell igazítani. Az említett szolgáltatások felülvizsgálata nem róhat indokolatlan terhet az említett szolgáltatásokat nyújtó szervezetekre.”

7. A II. fejezet a következő cikkel egészül ki:

„9a. cikk

A gyermek áldozatokat támogató célzott és integrált segítő szolgálatok

- (1) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a gyermek áldozatok számára gyermekbarát, célzott és integrált segítő szolgálatok álljanak rendelkezésre, amelyek a gyermek áldozatok – beleértve a bűncselekmény szemtanújaként sérelmet szenvedett gyermekeket is – sokféle szükségletének átfogó kezeléséhez szükséges, az életkornak megfelelő támogatást és védelmet nyújtanak.
- (2) A gyermek áldozatokat támogató, az (1) bekezdésben említett célzott és integrált segítő szolgálatok összehangolt, többszereplős mechanizmust biztosítanak, amely a következő szolgáltatásokat foglalja magában:
 - a) a 4. cikkben említett tájékoztatás nyújtása;
 - b) orvosi vizsgálatok;
 - c) érzelmi segítség, szociális és pszichológiai támogatás;
 - d) ügyviteli segítség;
 - e) a bűncselekmények feljelentése;

- f) a 22. cikkben említett egyéni értékelés;
- g) a kihallgatásoknak a 24. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett videóra rögzítése.

(3) A tagállamok mérlegelik annak biztosítását, hogy a (2) bekezdésben említett szolgáltatásokat ugyanazon a helyszínen nyújtsák, különös figyelmet fordítva a gyermek áldozatok érdekeire, beleértve a gyermek áldozatok által bűncselekmény következtében elszenvedett sérelem súlyosságát is.

(4) Az e cikkben említett, gyermek áldozatokat támogató célzott és integrált segítő szolgálatok állami vagy nem kormányzati szervezetként hozhatók létre.”

8. A szöveg a következő cikkekkel egészül ki:

„10a. cikk

A bírósági helyiségekben nyújtandó segítséghez való jog

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az áldozatok érzelmi segítséget és gyakorlati tájékoztatást kapjanak a büntetőeljárás szervezési vonatkozásairól a bíróság helyiségeiben és egyéni szükségleteiknek megfelelően.

10b. cikk

A bírósági eljárások során hozott határozatokkal kapcsolatos tájékoztatáshoz való jog és a felülvizsgálathoz való jog

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok – a nemzeti jog szerinti büntetőeljárásbeli jogállásuknak megfelelően – késedelem nélkül tájékoztatást kapjanak a 7. cikk (1) és (3) bekezdése szerint a bírósági tárgyalások során igénybe vehető tolmácsoláshoz és fordításhoz való jogukkal kapcsolatos határozatokról, valamint a 23. cikk (3) bekezdése szerinti intézkedésekkel kapcsolatos, bírósági eljárások során hozott, őket közvetlenül érintő határozatokról.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok – a nemzeti jog szerinti büntetőeljárásbeli jogállásuknak megfelelően – jogosultak legyenek a nemzeti joggal összhangban legalább a következők tekintetében a bírósági tárgyalások során hozott határozatok felülvizsgálatát kérni:
 - a) a 7. cikk (1) és (3) bekezdése szerinti tolmácsoláshoz vagy fordításhoz való jog;
 - b) a 10. cikk szerinti meghallgatáshoz való jog; és
 - c) a 13. cikk szerinti jogi segítségnyújtáshoz való jog.

A tagállamok lehetővé tehetik, hogy az áldozatok kérhessék a 18. cikk és a 23. cikk (3) bekezdése alapján hozott határozatok felülvizsgálatát.

A határozatok e bekezdés szerinti felülvizsgálatára vonatkozó eljárási szabályokat – beleértve azt is, hogy az ilyen felülvizsgálatnak van-e halasztó hatálya – a nemzeti jog határozza meg. Az ilyen felülvizsgálat mérlegelése nem hosszabbíthatja meg indokolatlanul a büntetőeljárást. Az említett felülvizsgálatot ugyanazon a fokon és ugyanazon hatóság is elvégezheti, a bírósági eljárás során akár szóban is.”

9. A 13. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„13. cikk

A jogi segítségnyújtáshoz való jog

(1) A tagállamok biztosítják, hogy azok az áldozatok, akik jogosultak arra, hogy a büntetőeljárásban félként részt vegyenek, és akik nem rendelkeznek elegendő anyagi forrásokkal a büntetőeljárás során az ügyvédi segítségnyújtás megfizetéséhez, jogi segítségnyújtást vehessenek igénybe, többek között adott esetben kártérítés igénylése céljából is.

A tagállamok az anyagi helyzet, a megalapozottság vagy mindkettő vizsgálata alapján dönthetnek arról, hogy a jogi segítségnyújtás engedélyezhető-e.

Amennyiben egy tagállam az anyagi helyzetet vizsgálja, figyelembe vesz valamennyi releváns és objektív tényezőt, mint például az érintett személy jövedelmi, vagyoni és családi helyzetét, az ügyvédi segítségnyújtás költségeit és az adott tagállambeli életszínvonalat, valamint az áldozatnak az elkövetőtől való függőségét is.

Amennyiben egy tagállam a megalapozottságot vizsgálja, figyelembe veszi a bűncselekmény súlyát, az ügy összetettségét és az áldozat által elszenvedett sérelem súlyosságát.

A jogi segítségnyújtás áldozatok általi igénybevételét szabályozó eljárási szabályokat a nemzeti jog határozza meg.

- (2) Az (1) bekezdés ellenére a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti jog szerint meghatározottak szerinti bizonyos áldozatkategóriák – például a gyermek áldozatok vagy a fogyatékossgal élő áldozatok, akiknek joguk van ahhoz, hogy a büntetőeljárásban félként részt vegyenek, és akik nem rendelkeznek elegendő anyagi forrással – jogi segítségnyújtásra legyenek jogosultak.”

10. A 16. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

- „(2) A tagállamok olyan végrehajtási vagy jogérvényesítési intézkedéseket vezetnek be, amelyek célja, hogy megkönnyítsék az áldozatnak megítélt kártérítés elkövető általi, indokolatlan késedelem nélküli megfizetését.
- (3) Amennyiben egy szándékos erőszakos bűncselekmény áldozatának kártérítést ítélték meg, de az elkövető az említett megítélt kártérítést az áldozatnak észszerű időn belül nem fizette meg, és a (2) bekezdésben említett intézkedések észszerű időn belül nem jártak sikerrel, a tagállamok – a nemzeti joggal összhangban – részben vagy egészben megelőlegezhetik az említett áldozatnak a megítélt kártérítést. Az ilyen kifizetés nem mentesíti az elkövetőt a megítélt kártérítés megfizetésére vonatkozó kötelezettsége alól, és a tagállamok jogosultak e kifizetést az elkövetőtől behajtani.”

11. A 17. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy illetékes hatóságaik megtegyék a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy – különösen az eljárás megszervezése tekintetében – minél kisebb nehézséget okozzon, ha az áldozat tartózkodási helye a bűncselekmény elkövetési helyétől eltérő tagállamban található. E célból a bűncselekmény elkövetésének helye szerinti tagállam hatóságainak képesnek kell lenniük a következőkre:

- a) haladéktalanul felvenni az áldozat tanúvallomását a bűncselekmény tekintetében az illetékes hatóságnál tett panaszt követően;
- b) a Tanács által az Európai Unióról szóló szerződés 34. cikkének megfelelően létrehozott, az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, 2000. május 29-én aláírt egyezményvel és a 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel* összhangban videokonferencia vagy egyéb audiovizuális közvetítés útján meghallgatni a valamely másik tagállamban tartózkodási hellyel rendelkező áldozatokat;

- c) videokonferencia vagy más távkommunikációs technológia révén megkönnyíteni a más tagállamban tartózkodási hellyel rendelkező áldozatok büntetőeljárásban való részvételét, az uniós és a nemzeti jog alapján lehetséges mértékben, valamint az áldozat büntetőeljárásbeli szerepével összhangban.

* HL C 197., 2000.7.12., 3. o.

** Az Európai Parlament és a Tanács 2014/41/EU irányelve (2014. április 3.) a büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról (HL L 130., 2014.5.1., 1. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>).”;

b) a szöveg a következő bekezdéssel egészül ki:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok az (EU) 2018/1727 európai parlamenti és tanácsi rendelettel* összhangban segítséget kérhessenek az Eurojusttól és a 2008/976/IB tanácsi határozattal** létrehozott Európai Igazságügyi Hálózattól, valamint információkat továbbíthassanak az Eurojustnak és az Európai Igazságügyi Hálózatnak a más tagállamok illetékes hatóságaival határokon átnyúló ügyekben folytatott együttműködés megkönnyítése céljából, az Eurojust és az Európai Igazságügyi Hálózat megbízatásával összhangban.

* Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/1727 rendelete (2018. november 14.) az Európai Unió Büntető Igazságügyi Együttműködési Ügynökségéről (Eurojust) és a 2002/187/IB tanácsi határozat felváltásáról és hatályon kívül helyezéséről (HL L 295., 2018.11.21., 138. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

** A Tanács 2008/976/IB határozata (2008. december 16.) az Európai Igazságügyi Hálózatról (HL L 348., 2008.12.24., 130. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/976/oj>).”

12. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„18a. cikk

További védelemhez való jog

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv szerinti támogatási és védelmi intézkedésekhez való hozzáférést biztosítani lehessen azon áldozatok számára, akik további sérelmet – így például méltóságtól való megfosztást – szenvedtek a nemzeti jogban meghatározott súlyos bűncselekmények dicsőítéséből, így például az (EU) 2017/541 európai parlamenti és tanácsi irányelv* 5. cikkében meghatározott terrorista bűncselekmény elkövetésére való nyilvános uszításból, vagy az elkövetők előtti tisztelgésből eredően.

* Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2017/541 irányelve (2017. március 15.) a terrorizmus elleni küzdelemről, a 2002/475/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról, valamint a 2005/671/IB tanácsi határozat módosításáról (HL L 88., 2017.3.31., 6. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).”

13. A 19. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„19. cikk

Az elkövetővel való kapcsolat elkerüléséhez való jog

- (1) A tagállamok megteremtik a szükséges feltételeket ahhoz, hogy szükség esetén – hivatalból vagy az áldozat kérésére – elkerülhető legyen, hogy az áldozatok és családtagjaik kapcsolatba kerüljenek az elkövetővel a büntetőeljárás lefolytatásának helyszínén, kivéve, ha az ilyen kapcsolatot a büntetőeljárás megköveteli.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy az új bírósági épületekben az áldozatok elkülönített helyiségekben várakozhassanak. A tagállamok értékelik annak lehetőségét és megvalósíthatóságát, hogy a meglévő bírósági épületekben elkülönített helyiségeket hozzanak létre az áldozatok számára.
- (3) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok szükség esetén tájékoztatást kapjanak az elkövetővel való kapcsolat elkerülése érdekében rendelkezésre álló intézkedésekről.”

14. A 21. cikk a következőképpen módosul:

a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„A magánélet védelméhez való jog és a személyes adatok közlésének tilalma”;

b) a szöveg a következő bekezdésekkel egészül ki:

- „(3) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozat tartózkodási helyére vonatkozó személyes adatokat vagy más, ezzel egyenértékű elérhetőségi adatokat, így például az áldozat telefonszámát és e-mail-címét ne adják meg az elkövetőnek, kivéve, ha a közlés a 2012/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv* 7. cikkének alkalmazásában szükséges, vagy amennyiben az illetékes hatóságok kérésre vagy hivatalból, eseti értékelést követően megállapították, hogy a közléshez olyan jogos érdek fűződik, amely elsőbbséget élvez az áldozat személyes adatok védelméhez való jogával szemben.
- (4) A (3) bekezdést ... [az e módosító irányelv hatályba lépésének napjától számított három év] után indított büntetőeljárásokra kell alkalmazni.

* Az Európai Parlament és a Tanács 2012/13/EU irányelve (2012. május 22.) a büntetőeljárás során a tájékoztatáshoz való jogról (HL L 142., 2012.6.1., 1. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).”

15. A 22. cikk a következőképpen módosul:

a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„Az áldozatok egyéni értékelése a sajátos támogatási és védelmi szükségletek azonosítása céljából”;

b) az (1), (2), (3) és a (4) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy megfelelő időben elvégezzék az áldozatok egyéni értékelését (a továbbiakban: az egyéni értékelés), hogy az eljárás egésze során azonosítsák a sajátos támogatási és védelmi szükségleteket, továbbá megállapítsák, hogy az áldozat – a másodlagos és ismételt áldozattá válással, megfélemlítéssel vagy megtorlással szembeni különleges kiszolgáltatottsága miatt – részesüljön-e a 9. cikk (1) bekezdésének ca) pontja szerinti kiegészítő pszichológiai támogatásban, a 9a. cikkben meghatározott szolgáltatásokban, vagy a 18., 18a., 23. és 24. cikk szerinti különleges intézkedésekben, és ha igen, milyen mértékben.

A tagállamok meghatározzák az áldozatok egyéni értékelésének gyakorlati megszervezését.

- (1a) Az egyéni értékelést a lehető legkorábbi szakaszban, így például az áldozat és az illetékes hatóságok közötti első kapcsolatfelvételkor meg kell kezdeni, és annak – az egyes áldozatok sajátos szükségleteitől függően – a szükséges ideig kell tartania. Amennyiben az elsőként kapcsolatba lépő hatóságok által végzett egyéni értékelés kezdeti szakaszának eredménye azt mutatja, hogy kiterjesztett értékelésre van szükség, az ilyen értékelést adott esetben a releváns intézményekkel és szervekkel, valamint az általános és szakosított segítő szolgálatokkal együttműködve vagy koordinálva kell elvégezni, többek között az ilyen szolgálatokhoz való irányítás révén, az áldozat egyéni szükségleteitől és az eljárás szakaszától függően.

Az egyéni értékelést az áldozat mindenképp felett álló érdekében megfelelően képzett személyeknek kell elvégezniük, különös figyelmet fordítva a másodlagos vagy ismételt áldozattá válás elkerülésére.

Az illetékes hatóságok, intézmények, szervek és segítő szolgálatok – indokolatlan késedelem nélkül és összehangolt módon – reagálnak az áldozatok védelem és támogatás iránti szükségleteire.

- (2) Az egyéni értékelés során a következőket kell figyelembe venni:
- a) az áldozat személyes jellemzői, beleértve a hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatos releváns tapasztalatokat, többek között az interszekcionális tényezőkön, így például a nemen – beleértve a nemi identitást –, életkoron, fogyatékoságon, tartózkodási jogálláson, valláson vagy meggyőződésen, nyelven, faji, társadalmi vagy etnikai származáson, és szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetést;
 - b) a bűncselekmény típusa vagy jellege;
 - c) a bűncselekmény körülményei;
 - d) az áldozatnak az elkövetőhöz fűződő kapcsolata és az elkövető jelentette kockázatok.
- (3) Az egyéni értékelés keretében különös figyelmet kell fordítani:
- a) azon áldozatokra, akik a bűncselekmény súlya vagy ismétlődése folytán jelentős sérelmet szenvedtek;
 - b) azon áldozatokra, akik esetében az őket érintő bűncselekményt előítéleten vagy megkülönböztetésen alapuló indítékkal követték el, és amely különösen személyes jellemzőikhez köthető;
 - c) azon áldozatokra, akik az elkövetőhöz fűződő kapcsolatuk vagy a tőle való függőségük okán különösen veszélyeztetettek.

Az első albekezdés alkalmazásában kellően figyelembe kell venni a terrorizmus áldozatait, a szervezett bűnözés áldozatait, az emberkereskedelem, a nemi alapú erőszak – beleértve a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak – áldozatait, a szexuális erőszak – beleértve a gyermekek szexuális bántalmazását is – áldozatait, a kizsákmányolás áldozatait, a gyűlölet-bűncselekmény áldozatait, a kínzás áldozatait, az erőszakos eltűntetés áldozatait, a fogyatékossgal élő áldozatokat, vagy a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumának 6., 7., 8. és 8a. cikkében meghatározott népiirtás, emberiség elleni bűncselekmények, háborús bűncselekmények vagy agresszió bűncselekményének áldozatait. Különös figyelmet kell fordítani adott esetben az említett bűncselekmények online formáinak áldozataira és azon áldozatokra, akik az említett kategóriák közül egynél többbe tartoznak.

Amennyiben releváns és helyénvaló, az egyéni értékelés során figyelembe kell venni az áldozat családtagjainak sajátos szükségleteit.

- (3a) Az egyéni értékeléssel összefüggésben különös figyelmet kell fordítani a (2) bekezdés d) pontjában említett, az elkövetőből eredő kockázatra, így például a következőkre:
- a) az erőszakos magatartás kockázata;
 - b) a testi sértés kockázata;
 - c) a fegyverhasználat kockázata;

- d) szervezett bűnözői csoporthoz fűződő kapcsolat vagy abban való részvétel;
 - e) kábítószerrel vagy alkohollal való visszaélés;
 - f) gyermekbántalmazás;
 - g) mentális egészségügyi problémák;
 - h) zaklatás; vagy
 - i) fenyegetés kifejezése vagy gyűlöletbeszéd.
- (4) Ezen irányelv alkalmazásában a gyermek áldozatokról a másodlagos és ismételt áldozattá válás, a megfélemlítés és a megtorlás kockázata miatti sérülékenységük okán vélelmezni kell, hogy sajátos támogatási és védelmi szükségletekkel rendelkeznek. Annak megállapítása céljából, hogy részesülhetnek-e, és milyen mértékben, a 18., 18a., 23. és 24. cikkben foglalt különleges intézkedésekből, a gyermek áldozatokat egyéni értékelésnek kell alávetni. A gyermek áldozatok egyéni értékelését a 9a. cikkben említett célzott és integrált segítő szolgálatok keretében kell megszervezni, és annak számításba kell vennie minden olyan sajátos szükségletet, amellyel a szülői felügyelet nélkül maradt gyermek áldozatok a bűncselekmény következtében rendelkezhetnek.”;

c) a (6) és a (7) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(6) Az egyéni értékeléseket az áldozat szoros bevonásával kell elvégezni, és azok során figyelembe kell venni az áldozat kívánságait, beleértve azt is, ha nem kívánják a 8., 9., 9a., 23. és 24. cikkben meghatározott különleges intézkedéseket igénybe venni.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy az egyéni értékelést az áldozat egyéni szükségleteinek megfelelően felülvizsgálják, és hogy adott esetben új intézkedéseket hozzanak, vagy a folyamatban lévő intézkedéseket az áldozat egyéni szükségleteihez igazítsák annak biztosítására, hogy a támogatási és védelmi intézkedések kapcsolódjanak az áldozat változó helyzetéhez. Ha az egyéni értékelés alapjául szolgáló körülmények jelentősen megváltoztak, a tagállamok biztosítják, hogy az egyéni értékelést a büntetőeljárás során aktualizálják.”

16. A 23. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A védekezéshez való jog sérelme nélkül és az igazságszolgáltatási mérlegelési jogkör szabályaival összhangban a tagállamok biztosítják, hogy a sajátos védelmi szükségletekkel rendelkező áldozatok, akik részesülnek az egyéni értékelés eredményeként azonosított különleges intézkedésekből, igénybe vehessék az e cikk (2), (3) és (4) bekezdésében megállapított intézkedéseket. Amennyiben operatív vagy gyakorlati kényszerítő körülmények alapján lehetetlen az egyéni értékelést követően tervezett különleges intézkedés biztosítása, vagy ha az áldozat kihallgatására sürgős szükség van, és ennek elmulasztása sérelmet okozhat az áldozatnak vagy egy másik személynek, vagy veszélyeztetheti az eljárás menetét, a tagállamok kivételesen dönthetnek úgy, hogy nem biztosítják a tervezett különleges intézkedést.”;

b) a (2) bekezdés d) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„d) a szexuális erőszak vagy a nemi alapú erőszak – ideértve az (EU) 2024/1385 irányelv hatálya alá tartozó nőekkel szembeni erőszak és kapcsolati erőszak – áldozatainak valamennyi meghallgatását – kivéve, ha azt ügyész vagy bíró végzi – az áldozattal azonos nemű személy végzi, ha az áldozat úgy kívánja, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti a büntetőeljárást.”;

c) a (3) bekezdés c) pontjának helyébe a következő szöveg lép:

„c) intézkedések az áldozat magánéletére – beleértve az áldozat szexuális irányultságát, nemét, beleértve nemi identitását is, vagy múltbeli szexuális magatartását – vonatkozó, a bűncselekményhez nem kapcsolódó, szükségtelen kérdések elkerülésére; és”;

d) a szöveg a következő bekezdésekkel egészül ki:

„(4) A tagállamok biztosítják, hogy illetékes hatóságaik hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy a büntetőeljárás során és mindaddig, amíg az a 22. cikkel összhangban azonosított sajátos védelmi szükségletekkel rendelkező áldozatok fizikai védelmének biztosításához szükséges, megfelelő intézkedéseket hozzanak, beleértve a következő intézkedéseket:

- a) a bűnüldöző hatóságok vagy a nemzeti joggal összhangban fizikai védelmet biztosító egyéb szervek folyamatos vagy ideiglenes jelenléte;
- b) az áldozatok bármilyen erőszakos cselekménnyel szembeni védelmére szolgáló távoltartási, korlátozó vagy védelmi határozatok a nemzeti joggal összhangban;
- c) menedékhelyekhez és egyéb megfelelő átmeneti szálláshelyekhez való hozzáférés a nemzeti joggal összhangban;

- (5) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben ez az áldozat biztonsága szempontjából releváns, az illetékes hatóságok tájékoztassák az áldozatot az távoltartási, korlátozó vagy védelmi határozatok kérelmezésének lehetőségéről, valamint a 2011/99/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvel* összhangban a védelmi határozatok vagy a 606/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet** alapján a védelmi intézkedések határokon átnyúló elismerésének lehetőségéről.

* Az Európai Parlament és a Tanács 2011/99/EU irányelve (2011. december 13.) az európai védelmi határozatról (HL L 338., 2011.12.21., 2. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/99/oj>).

** Az Európai Parlament és a Tanács 606/2013/EU rendelete (2013. június 12.) a polgári ügyekben hozott védelmi intézkedések kölcsönös elismeréséről (HL L 181., 2013.6.29., 4. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/606/oj>).”

17. A 24. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés a következő ponttal egészül ki:

„d) a 10. cikkel összhangban a bűnügyi nyomozások és eljárások során biztosított a gyermek meghallgatáshoz való joga és a gyermek mindenek felett álló érdeke”;

b) a szöveg a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3) Amennyiben a bűncselekmény a szülői felügyeleti jog gyakorlóját olyan módon érinti, amely magában foglalja a gyermek áldozat és a szülői felügyeleti jog gyakorlója közötti érdekellentétet, a tagállamoknak figyelembe kell venniük a gyermek mindenek felett álló érdekét, és biztosítaniuk kell, hogy bármely, a nemzeti jog szerint hozzájáruláshoz kötött cselekménynek ne képezze feltételét a szülői felügyeleti jog gyakorlójának hozzájárulása.”;

18. A 25. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„25. cikk

A gyakorlati szakemberek képzése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatokkal várhatóan kapcsolatba kerülő tisztviselők, így például a rendőrtisztek és a bírósági alkalmazottak az áldozatokkal való kapcsolatuknak megfelelő szintű, általános- és szakképzést egyaránt kapjanak a következők érdekében: növeljék az áldozatok szükségleteivel kapcsolatos tudatosságukat, lehetővé tegyék számukra, hogy az áldozatokkal pártatlan, tiszteletteljes, megkülönböztetésmentes és professzionális módon, továbbá adott esetben traumaérzékeny, a nemi szempontokra érzékeny, a fogyatékosokra érzékeny és a gyermekek szempontjaira érzékeny módon bánjanak, és elkerüljék a másodlagos áldozattá válást. Képzést kell nyújtani a kiberbűnözés áldozataival kapcsolatban is.

- (2) A bírói függetlenség és az igazságszolgáltatási szervezet felépítésében Unió-szerte fennálló különbségek sérelme nélkül, a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy általános- és szakképzést egyaránt nyújtsanak a bűnügyi nyomozásokban és a büntetőeljárásokban részt vevő bírák és ügyészek számára ezen irányelv célkitűzései tekintetében, valamint az említett bírák és ügyészek feladatainak megfelelően. Az ilyen képzésnek emberi jogokon alapulónak, áldozatközpontúnak, valamint a nemi szempontokra, a fogyatékosokra és a gyermek szempontjaira érzékenynek kell lennie.
- (3) Az ügyvédi szakma függetlenségének sérelme nélkül a tagállamok ajánlást fogalmaznak meg, amely szerint az ügyvédek képzéséért felelős személyek tegyenek elérhetővé általános- és szakképzést egyaránt annak érdekében, hogy növeljék az ügyvédeknek az áldozatok szükségleteivel kapcsolatos tudatosságát, és képessé tegyék őket arra, hogy az áldozatokkal traumaérzékeny, a nemi szempontokra, a fogyatékosokra és a gyermekek szempontjaira érzékeny módon bánjanak.
- (4) A tagállamok a közszolgálatokon keresztül vagy az áldozatsegítő szervezetek finanszírozása révén ösztönzik azokat a kezdeményezéseket, amelyek célja, hogy az áldozatsegítő és helyreállító igazságszolgáltatási szolgáltatásokat nyújtó személyek az áldozatokkal való kapcsolatuk szintjének megfelelő képzést kapjanak, és betartsák a szakmai előírásokat annak biztosítása érdekében, hogy pártatlanul, tisztelettel, megkülönböztetésmentesen, a gyermekek szempontjaira érzékeny módon és szakértelemmel nyújtsák az említett szolgáltatásokat.

- (5) Az ellátandó feladatoknak, valamint a gyakorlati szakember – beleértve a releváns egészségügyi szakembereket – és az áldozatok közötti kapcsolat természetének és szintjének megfelelően a képzésnek arra kell irányulnia, hogy a gyakorlati szakember képes legyen felismerni az áldozatokat, és tisztelettel, szakértelemmel és megkülönböztetésmentes módon bánni velük.
- (6) Az e cikkben említett képzés során figyelembe kell venni a 26a. cikk (1) bekezdésében említett protokollokat vagy iránymutatásokat.
- (7) Az e cikkben említett, a tagállamok felelősségi körébe tartozó képzést rendszeresen kell végezni. Az egyes tagállamok intézkedéseket hoznak az ilyen képzésért felelős szervek és szervezetek támogatására, hogy ilyen képzést dolgozzanak ki, nyújtsanak, és biztosítsák az ilyen képzéshez hozzájutást, valamint annak minőségét és elérhetőségét az említett tagállam egész területén.”

19. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„25a. cikk

Az áldozatok jogainak tudatosítása és az e jogokkal kapcsolatos kommunikáció

- (1) A tagállamok – többek között információs és kommunikációs technológiákon keresztül – megteszik a megfelelő intézkedéseket, amelyek célja az ezen irányelvben rögzített jogokkal kapcsolatos tudatosság növelése, az áldozattá válás kockázatának csökkentése, továbbá az, hogy a lehető legkisebbre csökkentsék a bűncselekmények negatív hatását és a másodlagos és ismételt áldozattá válás, a megfélemlítés, valamint a megtorlás veszélyét, különösen az olyan veszélyeztetett csoportok megcélzásával, mint a gyermekek és a nemi alapú erőszak áldozatai. Az ilyen intézkedések magukban foglalhatnak tájékoztató és figyelemfelkeltő kampányokat, valamint kutatási és oktatási programokat, adott esetben a releváns civil társadalmi szervezetekkel és más érdekelt felekkel együttműködésben, valamint olyan intézkedéseket, amelyek felhívják az áldozatok figyelmét arra, hogy hol kaphatnak segítséget és hogyan gyakorolhatják jogaikat, többek között az akkreditált segítő szervezeteket tartalmazó nyilvános nyilvántartások hozzáférhetővé tétele révén.
- (2) A tagállamok tájékoztatást nyújtanak a nyilvánosság számára a bűncselekmény feljelentéséről, az áldozatok jogairól, az elérhető általános és szakosított áldozatsegítő szolgálatokról, az igazságszolgáltatási rendszer működéséről, valamint a releváns eljárásokról és kérelmezési folyamatokról. Az ilyen tájékoztatásnak könnyen hozzáférhetőnek, felhasználóbarátnak, közérthető nyelven nyújtottnak és könnyen – például egy weboldalon – rendelkezésre állónak kell lennie.

A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosság számára nyújtott tájékoztatás tartalmát adott esetben a civil társadalmi szervezetekkel együttműködésben dolgozzák ki, a tartalom ne legyen ellentmondásos, és azt a pontosság biztosítása érdekében következetesen frissítsék.”

20. A 26. cikk (2) bekezdésének helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságaik – az alkalmazandó uniós jogszabályokkal összhangban – kezelhessék az áldozatok személyes adatait, ideértve az említett személyes adatoknak az áldozat tartózkodási helye szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz történő továbbítását is, amennyiben az áldozat hozzájárul, vagy amennyiben az áldozat nem képes hozzájárulást adni, ilyen hozzájárulás nélkül.”

21. Az 5. fejezet a következő cikkekkkel egészül ki:

„26a. cikk

A tagállamokban folytatott koordinációra és együttműködésre vonatkozó protokollok vagy iránymutatások

(1) A tagállamok a nemzeti jogtól függően kötelező erejű vagy nem kötelező erejű specifikus protokollokat vagy iránymutatásokat dolgoznak ki és hajtanak végre az illetékes hatóságok és az áldozatokkal kapcsolatba kerülő személyek ezen irányelv szerinti szolgáltatásainak és intézkedéseinek megszervezésére vonatkozóan. A protokollokat vagy iránymutatásokat a releváns érdekelt felekkel, így például a központi hatóságokkal – a tagállamok belső struktúrájának vagy a tagállamokbeli hatáskörmegosztásnak megfelelően –, a bűnüldöző hatóságokkal, az ügyészségekkel, az igazságügyi hatóságokkal, a fogva tartásért felelős hatóságokkal, a helyreállító igazságszolgáltatási szolgálatokkal és az áldozatsegítő szolgálatokkal koordinálva és együttműködve kell kidolgozni, konzultálva a releváns szakmai szervezetekkel és civil társadalmi szervezetekkel, az áldozatok szükségleteinek kielégítése céljából.

A protokolloknak vagy iránymutatásoknak általános útmutatást kell tartalmazniuk legalább a következőkre vonatkozóan:

- a) miként kell megadni az áldozatok számára ezen irányelvvel összhangban a szükségleteikhez igazított valamennyi szükséges tájékoztatást;
 - b) miként kell az illetékes hatóságoknak alkalmazniuk ezen irányelv 5a. cikkét;
 - c) miként kell elvégezni a 22. cikkben említett egyéni értékelést, valamint a sajátos szükségletekkel rendelkező áldozatokat segítő szolgáltatások nyújtását, figyelembe véve az áldozatoknak a büntetőeljárás különböző szakaszaiban felmerülő egyéni szükségleteit;
 - d) miként valósul meg az együttműködés az általános és a szakosított segítő szolgálatok között, beleértve a 9a. cikkben említett, a gyermek áldozatokat támogató célzott és integrált szolgálatokat is.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett protokollokat vagy iránymutatásokat hatékonyságuk biztosítása érdekében szükség esetén, így például a nemzeti jogban bekövetkezett jelentős változások esetén felülvizsgálják.

26b. cikk

Az információs és kommunikációs technológiák használata

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok a 3a. cikkben, az 5. cikk (1) bekezdésében és – amennyiben online feljelentésről van szó – az 5a. cikk (1) bekezdésében meghatározott jogukat információs és kommunikációs technológiák útján gyakorolhassák.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatok a 4. cikk (1) bekezdésében, az 5. cikk (3) bekezdésében, az 5a. cikk (6) bekezdésében, a 6. cikk (1), (2), (4), (5) és (6) bekezdésében, valamint a 10b. cikkben meghatározott jogukat információs és kommunikációs technológiák – amennyiben elérhetők – útján gyakorolhassák a nemzeti joggal összhangban.
- (3) A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatokat – azon az alapon, hogy egy másik tagállamban rendelkeznek tartózkodási hellyel – semmi ne akadályozza az (1) bekezdésben említett joguk információs és kommunikációs technológiák útján történő gyakorlásában.

A tagállamok biztosítják, hogy az áldozatokat – azon az alapon, hogy egy másik tagállamban rendelkeznek tartózkodási hellyel – semmi ne akadályozza a (2) bekezdésben említett joguk információs és kommunikációs technológiák útján történő gyakorlásában, amennyiben ilyen technológiák elérhetők a tagállamokban.

- (4) Amennyiben az információs és kommunikációs technológiákat kínáló nemzeti rendszerek elektronikus azonosítás, aláírások és bélyegzők használatát írják elő, a tagállamok a 910/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben* meghatározottak szerint engedélyezik bármely más tagállam európai digitális személyiadat-tárcáinak, bejelentett elektronikus azonosítási rendszereinek, minősített elektronikus aláírásainak és minősített elektronikus bélyegzőinek használatát.

26c. cikk

A fogyatékossgal élő áldozatok jogai

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyatékossgal élő áldozatok másokkal egyenlő alapon részesüljenek az ezen irányelv 26b. cikkében említett információs és kommunikációs technológiák előnyeiből, azáltal, hogy megfelelnek az (EU) 2019/882 európai parlamenti és tanácsi irányelv** I. mellékletében meghatározott akadálymentességi követelményeknek.
- (2) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyatékossgal élő áldozatok – az (EU) 2019/882 irányelv I. mellékletében meghatározott akadálymentességi követelményekkel összhangban – másokkal egyenlő alapon hozzáférhessenek az ezen irányelv hatálya alá tartozó bármely eljáráshoz, segítő szolgálathoz és védelmi intézkedéshez.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a fogyatékossgal élő áldozatok számára – kérésre – észszerű alkalmazkodást és az eljárások alkalmazkodását biztosítsák.

-
- * Az Európai Parlament és a Tanács 910/2014/EU rendelete (2014. július 23.) a belső piacon történő elektronikus tranzakciókhoz kapcsolódó elektronikus azonosításról és bizalmi szolgáltatásokról, valamint az 1999/93/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 257., 2014.8.28., 73. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).
- ** Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/882 irányelve (2019. április 17.) a termékekre és a szolgáltatásokra vonatkozó akadálymentességi követelményekről (HL L 151., 2019.6.7., 70. o., ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>).”

22. A 28. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„28. cikk

Adatok és statisztikák szolgáltatása

- (1) Minden egyes tagállam meghozza a szükséges intézkedéseket az áldozatokra vonatkozó statisztikák gyűjtésére, előállítására és terjesztésére szolgáló rendszer létrehozása érdekében.

A statisztikáknak legalább a következő, központi szinten rendelkezésre álló adatokat kell tartalmazniuk az áldozat neme, korcsoportja (gyermek/felnőtt), valamint – amennyiben lehetséges és releváns – az áldozat és az elkövető közötti kapcsolat és a bűncselekmény típusa szerinti bontásban:

- a) az áldozatok száma;
- b) a feljelentett bűncselekmények száma és típusa.

A statisztikáknak tartalmazniuk kell a központi szinten rendelkezésre álló olyan adatokat is, amelyek bemutatják, hogy az áldozatok hogyan éltek az ezen irányelvben meghatározott jogokkal. E bekezdés alkalmazásában a tagállamok felhasználhatnak a releváns uniós jogi aktusok alapján gyűjtött adatokat is.

- (2) A tagállamok törekednek arra, hogy az e cikkben említett statisztikákat a Bizottsággal (Eurostat) együttműködésben kidolgozott közös bontás alapján és a Bizottság (Eurostat) által a tagállami hatóságokkal együttműködve kidolgozott standardoknak megfelelően gyűjtsék. Az adatokat háromévente továbbítják a Bizottságnak (Eurostat). A továbbított adatok nem tartalmazhatnak személyes adatokat.
- (3) Az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége segíti a tagállamokat és a Bizottságot a bűncselekmények áldozataira vonatkozóan rendelkezésre álló statisztikák gyűjtése, előállítása és terjesztése, valamint az azzal kapcsolatban rendelkezésre álló adatokra vonatkozó jelentéstétel során, hogy az áldozatok miként éltek az ezen irányelvben meghatározott jogokkal.
- (4) A Bizottság (Eurostat) támogatja a tagállamokat az (1) bekezdésben említett adatok gyűjtésében, többek között közös standardok megállapításával .
- (5) A tagállamok az összegyűjtött statisztikákat a nyilvánosság számára hozzáférhető és felhasználóbarát módon elérhetővé teszik. A statisztikák nem tartalmazhatnak személyes adatokat.”

23. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„28b. cikk

Erőforrások

A tagállamok költségvetési autonómiájának sérelme nélkül a tagállamok elegendő emberi és pénzügyi erőforrást biztosítanak az ezen irányelvben meghatározott intézkedések hatékony alkalmazásához.”

24. A 29. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„29. cikk

A Bizottság általi jelentés és a felülvizsgálat

... [az e módosító irányelv hatálybalépésének napjától számított hat évvel]-ig a Bizottság jelentést terjeszt elő ezen irányelv alkalmazásáról az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A jelentés értékeli, hogy a tagállamok milyen mértékben hozták meg az ezen irányelvnek való megfeleléshez – ideértve a technikai végrehajtást is – szükséges intézkedéseket, és különösen azt, hogy a tagállamok miként hajtják végre a 9a. cikk (3) bekezdését. Jelentésében a Bizottságnak figyelembe kell vennie az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének és az Eurostatnak a megállapításait.

A jelentést szükség esetén jogalkotási javaslat kíséri.”

2. cikk

Átültetés

- (1) A tagállamok meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek ... [az e módosító irányelv hatálybalépésének napjától számított két évvel]-ig megfeleljenek, kivéve a 2012/29/EU irányelv 26b. cikkének vonatkozásában az ezen irányelv 1. cikkének 21. pontjának való megfeleléshez szükséges intézkedéseket, amelyeket ... [az e módosító irányelv hatálybalépésének napjától számított négy évvel]-ig kell elfogadni és kihirdetni. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

3. cikk
Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ennek az irányelvnek a Szerződéseknek megfelelően a tagállamok a címzettjei.

Kelt ...,

az Európai Parlament részéről
az elnök

a Tanács részéről
az elnök
